

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna septembrie 2019**

<b>Domeniul</b>	<b>Decizii CJUE</b>
<b>Apropierea legislațiilor</b>	<p><b><u>Cauza C-417/18, AW ș.a.</u></b> - Articolul 26 alineatul (5) din Directiva 2002/22/CE privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (Directiva privind serviciul universal), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE, trebuie să fie interpretat în sensul că impune statelor membre, sub rezerva fezabilității tehnice, obligația de a se asigura că întreprinderile în cauză pun la dispoziție gratuit informațiile referitoare la localizarea apelantului autorității care tratează apelurile de urgență la numărul european unic pentru apelurile de urgență „112” imediat ce apelul ajunge la autoritatea menționată, inclusiv atunci când apelul este efectuat de pe un telefon mobil neechipat cu o cartelă SIM.</p> <p>Articolul 26 alineatul (5) din Directiva 2002/22, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136, trebuie să fie interpretat în sensul că acordă statelor membre o marjă de apreciere la definirea criteriilor de acuratețe și fiabilitate ale informațiilor privind localizarea apelantului la numărul european unic pentru apelurile de urgență „112”, precizându-se totuși că criteriile pe care le definesc trebuie să asigure, în limitele fezabilității tehnice, o localizare a poziției apelantului cu gradul de fiabilitate și precizie necesar pentru a permite serviciilor de urgență să îi vină în ajutor în mod util, aspecte a căror apreciere intră în sarcina instanței de trimitere.</p> <p>Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că, atunci când, în conformitate cu dreptul intern al unui stat membru, existența unei legături de cauzalitate indirecte între nelegalitatea săvârșită de autoritățile naționale și prejudiciul suferit de un particular este considerată suficientă pentru angajarea răspunderii statului, o astfel de legătură de cauzalitate indirectă între o încălcare a dreptului Uniunii imputabilă acestui stat membru și prejudiciul suferit de un particular trebuie să fie considerată de asemenea suficientă în vederea angajării răspunderii statului membru menționat pentru această încălcare a dreptului Uniunii.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p> <p><b><u>Cauza C-143/18, Romano</u></b> - Articolul 6 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2002/65/CE privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum și de modificare a Directivei 90/619/CEE și a Directivelor 97/7/CE și 98/27/CE coroborat cu articolul 1 alineatul (1) din aceasta și în lumina considerentului (13) al acestei directive trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale, astfel cum este interpretată de jurisprudența națională, care, în ceea ce privește un contract având ca obiect un serviciu financiar încheiat la distanță între un profesionist și un consumator, nu exclude dreptul de retragere al acestui consumator în cazul în care contractul respectiv a fost executat integral de ambele părți la cererea expresă a consumatorului înainte ca acesta din urmă să își exercite dreptul de retragere. Este de competența instanței de trimitere să ia în considerare ansamblul dreptului intern</p>

și să efectueze aplicarea metodelor de interpretare recunoscute de acesta pentru a ajunge la o soluție conformă cu această dispoziție, modificând, dacă este cazul, o jurisprudență națională consacrată dacă aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului național incompatibilă cu dispoziția menționată.

Articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2002/65 coroborat cu articolul 3 alineatul (1) punctul 3 litera (a) și cu articolul 6 alineatul (2) litera (c) din această directivă trebuie interpretat în sensul că obligația unui profesionist care încheie la distanță cu un consumator un contract având ca obiect un serviciu financiar de a comunica în mod clar și inteligibil unui consumator mediu, normal informat, suficient de atent și de avizat, în conformitate cu cerințele dreptului Uniunii, înainte ca acest consumator să fie obligat de un contract la distanță sau de o ofertă, informarea privind existența dreptului de retragere nu este încălcată atunci când profesionistul respectiv îl informează pe acest consumator că dreptul de retragere nu se aplică contractului executat integral de ambele părți la cererea expresă a consumatorului înainte ca acesta din urmă să își exercite dreptul de retragere, chiar dacă această informare nu corespunde reglementării naționale, astfel cum este interpretată de jurisprudența națională, care prevede că, într- un astfel de caz, dreptul de retragere se aplică.

**Cauza C-527/18, Gesamtverband Autoteile-Handel** - Articolul 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul (CE) nr. 715/2007 privind omologarea de tip a autovehiculelor în ceea ce privește emisiile provenind de la vehiculele ușoare pentru pasageri și de la vehiculele ușoare comerciale (Euro 5 și Euro 6) și privind accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor trebuie interpretat în sensul că nu impune producătorilor de automobile să acorde operatorilor independenți accesul la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor într- un format care să permită o prelucrare electronică.

Articolul 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 715/2007 trebuie interpretat în sensul că faptul că un producător de automobile creează în favoarea distribuitorilor și a reparatorilor agreeți un canal suplimentar de informare pentru vânzarea de piese de schimb originale de către distribuitori și reparatori agreeți, prin implicarea unui furnizor de servicii informaționale, nu constituie un acces discriminatoriu pentru operatorii independenți față de cel de care beneficiază distribuitorii și reparatorii agreeți, în sensul acestei dispoziții, din moment ce operatorii independenți dispun de asemenea de un acces nediscriminatoriu la informațiile referitoare la repararea și întreținerea vehiculelor din punctul de vedere al conținutului furnizat și al accesului oferit distribuitorilor și reparatorilor agreeți.

**Cauza C-28/18, Verein für Konsumenteninformation** - Articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 260/2012 de stabilire a cerințelor tehnice și comerciale aplicabile operațiunilor de transfer de credit și de debitare directă în euro și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 924/2009 trebuie interpretat în sensul că se opune unei clauze contractuale precum cea în discuție în litigiul principal, care exclude plata prin debitare directă în euro efectuată prin intermediul schemei de plăți stabilite la nivelul Uniunii Europene (debitare directă SEPA) atunci când plătitorul nu are domiciliul în același stat membru precum cel în care beneficiarul plății a stabilit sediul activităților sale.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul [www.curia.europa.eu](http://www.curia.europa.eu).

**Cauza C-333/18, Lombardi** - Articolul 1 alineatul (1) al treilea paragraf și alineatul (3) din Directiva 89/665/CEE privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66/CE, trebuie interpretat în sensul că se opune ca o cale de atac principală introdusă de un ofertant care are vreun interes în obținerea unui anumit contract și care a fost prejudiciat sau riscă să fie prejudiciat printr-o presupusă încălcare a dreptului Uniunii în materie de contracte de achiziții publice sau a normelor de transpunere a acestui drept și prin care se urmărește excluderea unui alt ofertant să fie declarată inadmisibilă în temeiul normelor sau al practicilor jurisprudențiale procedurale naționale care privesc soluționarea căilor de atac în excludere reciprocă, indiferent care ar fi numărul de participanți la procedura de atribuire a contractului și numărul celor care au introdus căi de atac.

**Cauza C-222/18, VIPA** - Articolul 3 litera (k) și articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2011/24/UE privind aplicarea drepturilor pacienților în cadrul asistenței medicale transfrontaliere trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia nu este permis unei farmacii din acest stat membru să elibereze medicamente care se eliberează pe bază de prescripție medicală în temeiul unui bon de comandă atunci când acest bon de comandă a fost emis de un cadru medical autorizat să prescrie medicamente și să își desfășoare activitatea într-un alt stat membru, în timp ce o asemenea eliberare este permisă atunci când un astfel de bon de comandă a fost emis de un cadru medical autorizat să își desfășoare activitatea în primul stat membru, cu precizarea că, în conformitate cu această reglementare, astfel de bonuri de comandă nu conțin numele pacientului în cauză.

Articolele 35 și 36 TFUE trebuie să fie interpretate în sensul că nu se opun unei asemenea reglementări a unui stat membru, în măsura în care această reglementare este justificată de un obiectiv de protecție a sănătății și a vieții persoanelor, este de natură să garanteze realizarea acestui obiectiv și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia, aspect a cărui verificare îi revine instanței de trimitere.

**Cauza C-299/17, VG Media** - Articolul 1 alineatul (11) din Directiva 98/34/CE de stabilire a unei proceduri pentru furnizarea de informații în domeniul standardelor și reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/48/CE, trebuie interpretat în sensul că o dispoziție națională precum cea în discuție în litigiul principal, care interzice numai operatorilor comerciali de motoare de căutare și furnizorilor comerciali de servicii care editează în mod similar conținuturi să pună la dispoziția publicului publicații de presă sau părți ale acestora (cu excepția unor cuvinte individuale și a unor scurte fragmente de text), constituie o „reglementare tehnică”, în sensul acestei dispoziții, al cărei proiect trebuie să facă obiectul unei comunicări prealabile către Comisia

	<p>Europeană în temeiul articolului 8 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 98/34, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/48.</p> <p><a href="#">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<b>Cetățenia Uniunii</b>	<p><b><a href="#">Cauza C-94/18, Chenchooliah</a></b> - Articolul 15 din Directiva 2004/38/CE privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie interpretat în sensul că se aplică unei decizii de îndepărtare adoptate în privința unui resortisant al unui stat terț pentru motivul că acesta nu mai dispune de un drept de ședere în temeiul directivei respective, într- o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care resortisantul în cauză s- a căsătorit cu un cetățean al Uniunii într- un moment în care acesta din urmă își exercita libertatea de circulație prin deplasarea și șederea împreună cu resortisantul respectiv în statul membru gazdă, acest cetățean întorcându- se ulterior în statul membru a cărui cetățenie o are. Rezultă că garanțiile pertinente prevăzute la articolele 30 și 31 din Directiva 2004/38 se impun la momentul adoptării unei astfel de decizii de îndepărtare, care nu poate în niciun caz să fie însoțită de o interdicție de intrare pe teritoriu.</p> <p><b><a href="#">Cauza T-391/17, România/Comisia</a></b> - Tribunalul UE a confirmat decizia Comisiei Europene de a înregistra propunerea de inițiativă cetățenească europeană „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe”, considerând că respectiva propunere nu se afla „în mod vădit în afara” sferei de competență a Comisiei și că aceasta și-a motivat suficient decizia de înregistrare.</p> <p><a href="#">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<b>Fiscalitate</b>	<p><b><a href="#">Cauzele conexate C-662/18 și C-672/18, Ministre de l’Action and des Comptes publics</a></b> - Articolul 8 alineatele (1) și (6) din Directiva 2009/133/CE privind regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, divizărilor, divizărilor parțiale, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societățile din state membre diferite și transferului sediului social al unei SE sau SCE între statele membre și articolul 8 alineatul (1) și alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva 90/434/CEE privind regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, scindărilor, cesionării de active și schimburilor de acțiuni între societățile din diferite state membre trebuie interpretate în sensul că, în cadrul unei operațiuni de schimb de titluri, acestea impun aplicarea, în privința plusvalorii aferente titlurilor schimbate și plasate în regim de amânare a impozitării, precum și în privința celei rezultate din cesiunea titlurilor primite în schimb, a aceluiași tratament fiscal, în raport cu cota de impozitare și cu aplicarea unei reduceri fiscale pentru a ține seama de durata deținerii titlurilor, cu cel care s- ar fi aplicat plusvalorii care ar fi fost realizată cu ocazia cesiunii titlurilor existente înainte de operațiunea de schimb, dacă aceasta din urmă nu ar fi avut loc.</p> <p><b><a href="#">Cauza C-71/18, KPC Herning</a></b> - Articolul 12 alineatul (1) literele (a) și (b) și alineatele (2) și (3), precum și articolul 135 alineatul (1) literele (j) și (k) din</p>

	<p>Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că o operațiune de livrare a unui teren pe care la momentul livrării există o clădire nu poate fi calificată drept livrare a unui „teren constructibil” atunci când această operațiune este independentă din punct de vedere economic de alte prestații și nu formează împreună cu acestea o operațiune unică, deși intenția părților era ca clădirea să fie total sau parțial demolată pentru a face loc unei clădiri noi.</p> <p><b><u>Cauza C-700/17, Peters</u></b> - Articolul 132 alineatul (1) literele (b) și (c) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că prestațiile de îngrijiri medicale precum cele în discuție în litigiul principal, care sunt furnizate de un medic specialist în chimie clinică și diagnoză de laborator, pot intra sub incidența scutirii de taxa pe valoarea adăugată prevăzute la articolul 132 alineatul (1) litera (c) din această directivă dacă nu îndeplinesc toate condițiile de aplicare a scutirii prevăzute la articolul 132 alineatul (1) litera (b) din directiva menționată.</p> <p>Articolul 132 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/112 trebuie interpretat în sensul că scutirea de taxa pe valoarea adăugată prevăzută de acesta nu este supusă condiției ca prestarea de îngrijiri medicale vizată să fie furnizată în cadrul unei relații de încredere între pacient și prestatorul de îngrijiri medicale.</p>
<p><b>Uniune vamală</b></p>	<p><b><u>Cauza C-559/18, TDK-Lambda Germany</u></b> - Subpoziția 8504 40 30 din Nomenclatura combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, în versiunile succesive care rezultă din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 927/2012 și din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 1001/2013, trebuie interpretată în sensul că convertizoarele statice precum cele în discuție în litigiul principal nu pot fi clasificate la subpoziția menționată decât dacă destinația lor esențială este de a fi folosite la „aparate de telecomunicații sau mașini automate de prelucrare a datelor și unități ale acestora”, în sensul acestei subpoziții, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p>
<p><b>Libera circulație a lucrătorilor</b></p>	<p><b><u>Cauza C-801/18, Caisse pour l’avenir des enfants</u></b> - Articolul 45 TFUE coroborat cu articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială trebuie interpretat în sensul că se opune refuzului autorităților competente ale unui prim stat membru de a plăti unui resortisant al unui al doilea stat membru, care lucrează în primul stat membru, fără a avea domiciliul în acesta, prestații familiale pentru copilul său care domiciliază într-o țară terță împreună cu mama sa, atunci când, în aceleași condiții de acordare a prestațiilor menționate, autoritățile respective recunosc, pe baza unei convenții internaționale bilaterale încheiate între primul stat membru și această țară terță, dreptul la prestații familiale pentru propriii resortisanți și rezidenți, cu excepția cazului în care aceste autorități pot invoca o justificare obiectivă pentru refuzul lor.</p> <p><b><u>Cauza C-473/18, Bundesagentur für Arbeit - Familienkasse Baden-Württemberg West</u></b> - În ceea ce privește conversia monetară a unei prestații pentru creșterea copilului în vederea stabilirii eventualului quantum al suplimentului reprezentând diferența dintre prestații în temeiul articolului 68</p>

	<p>alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 988/2009, faptul că această prestație se plătește în franci elvețieni de către o instituție elvețiană nu afectează aplicarea și interpretarea articolului 90 din Regulamentul (CE) nr. 987/2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului nr. 883/2004, precum și a Deciziei nr. H3 a Comisiei administrative pentru coordonarea sistemelor de securitate socială din 15 octombrie 2009 privind datele care trebuie luate în considerare pentru stabilirea cursurilor de schimb menționate la articolul 90 din Regulamentul nr. 987/2009. Decizia nr. H3 din 15 octombrie 2009 trebuie interpretată în sensul că punctul 2 din aceasta este aplicabil pentru conversia monedelor în care sunt exprimate prestațiile pentru creșterea copilului în scopul de a stabili eventualul quantum al suplimentului reprezentând diferența dintre prestații în temeiul articolului 68 alineatul (2) din Regulamentul nr. 883/2004, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 988/2009.</p> <p>Punctul 2 din Decizia nr. H3 din 15 octombrie 2009 trebuie interpretat în sensul că, într- o situație precum cea în discuție în litigiul principal, noțiunea de „ziua în care instituția efectuează operațiunea”, în sensul acestei dispoziții, privește ziua în care instituția competentă din statul de încadrare în muncă efectuează plata prestației familiale în cauză.</p> <p><b><u>Cauzele conexe C-95/18 și C-96/18, van den Berg și Giessen</u></b> - Articolele 45 și 48 TFUE trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei legislații a unui stat membru în temeiul căreia un lucrător migrant cu reședința pe teritoriul acestui stat membru, supus legislației privind asigurările sociale ale statului membru de angajare, în temeiul articolului 13 din Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1992/2006, nu este afiliat la sistemul de asigurări sociale al acestui stat de reședință, chiar dacă legislația statului membru de angajare nu îi conferă acestui lucrător niciun drept la pensie pentru limită de vârstă sau la alocații familiale.</p> <p>Articolul 13 din Regulamentul nr. 1408/71, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul nr. 118/97, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 1992/2006, trebuie interpretat în sensul că acesta se opune ca un stat membru pe teritoriul căruia are reședința un lucrător migrant și care nu este competent în temeiul acestui articol să condiționeze acordarea unui drept la pensie pentru limită de vârstă acestui lucrător migrant de o obligație de asigurare, care implică plata unor contribuții obligatorii.</p>
<p><b>Libera prestare a serviciilor și libertatea de stabilire</b></p>	<p><b><u>Cauzele conexe C-64/18, C-64/18, C-140/18, C-146/18 și C-148/18, Maksimovic</u></b> - Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede, în caz de nerespectare a obligațiilor în materia dreptului muncii referitoare la obținerea unor autorizații administrative și la păstrarea unor documente salariale, aplicarea de amenzi:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>• care nu pot fi mai mici decât o sumă prestabilită;</li> </ul>



	<ul style="list-style-type: none"> <li>• care sunt aplicate în mod cumulativ pentru fiecare lucrător în cauză și fără plafon;</li> <li>• la care se adaugă o contribuție la cheltuielile de judecată în valoare de 20 % din quantumul acestora în cazul respingerii acțiunii introduse împotriva deciziei prin care sunt aplicate și</li> <li>• care sunt transformate în pedepse privative de libertate în caz de neplată.</li> </ul> <p><b><u>Cauza C-544/18, Daknevičute</u></b> - Articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că o femeie care încetează să desfășoare o activitate independentă din cauza constrângerilor fizice care apar în ultima perioadă a sarcinii și în perioada ulterioară nașterii își păstrează calitatea de persoană care desfășoară o activitate independentă, cu condiția să reia această activitate sau să își găsească o activitate independentă sau un loc de muncă într- o perioadă rezonabilă după nașterea copilului.</p> <p><b><u>Cauza C-683/17, Cofemel</u></b> - Articolul 2 litera (a) din Directiva 2001/29/CE a privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretat în sensul că se opune ca o reglementare națională să confere o protecție, în temeiul dreptului de autor, unor modele industriale precum modelele de articole de îmbrăcăminte în discuție în litigiul principal, pentru motivul că, dincolo de scopul utilitar pe care îl urmăresc, acestea generează un efect vizual propriu și distinctiv din punct de vedere estetic.</p> <p><b><u>Comunicatul de presă</u></b> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<p><b>Principiile, obiectivele și misiunile tratatelor</b></p>	<p><b><u>Cauza C-676/17, Călin</u></b> - Dreptul Uniunii, în special principiile echivalenței și efectivității, trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în principiu, unei prevederi naționale, astfel cum este interpretată printr- o decizie a unei instanțe naționale, care prevede un termen de decădere de o lună pentru formularea unei cereri de revizuire a unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate cu încălcarea dreptului Uniunii, care curge de la data comunicării deciziei supuse revizuirii.</p> <p>Cu toate acestea, principiul efectivității coroborat cu principiul securității juridice trebuie interpretat în sensul că se opune, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, aplicării de către o instanță națională a unui termen de decădere de o lună pentru formularea unei cereri de revizuire a unei hotărâri judecătorești definitive atunci când, la data formulării acestei cereri de revizuire, decizia care instituie termenul menționat nu a fost încă publicată în Monitorul Oficial al României.</p> <p><b><u>Cauza C-397/18, Nobel Plastique Ibérica</u></b> - Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretată în sensul că starea de sănătate a unui lucrător care este recunoscut ca fiind deosebit de sensibil la riscurile profesionale, în sensul dreptului național, care nu îi permite lucrătorului respectiv să ocupe anumite posturi pentru motivul că acest lucru ar implica un risc pentru sănătatea sa sau pentru alte persoane, nu intră în sfera noțiunii de „handicap”, în sensul directivei menționate, decât în cazul în care această stare determină o limitare a capacității, care rezultă în special din</p>

	<p>afecțiuni fizice, mentale sau psihice pe termen lung, care, în interacțiune cu diferite bariere, poate împiedica participarea deplină și efectivă a persoanei în cauză la viața profesională în condiții de egalitate cu ceilalți lucrători. Revine instanței naționale sarcina de a verifica dacă aceste condiții sunt îndeplinite în cauza principală.</p> <p>Articolul 2 alineatul (2) litera (b) punctul (ii) din Directiva 2000/78 trebuie interpretat în sensul că concedierea pentru „motive obiective” a unui lucrător cu handicap pentru motivul că acesta îndeplinește criteriile de selecție avute în vedere pentru a determina persoanele care urmează să fie concediate, și anume o productivitate sub un anumit nivel, o polivalență mai scăzută pentru posturile din cadrul întreprinderii, precum și o rată ridicată a absenteismului, constituie o discriminare indirectă pe motive de handicap, în sensul acestei dispoziții, cu condiția ca angajatorul să nu fi adoptat în prealabil, în legătură cu acest lucrător, amenajări corespunzătoare pentru persoanele cu handicap, în sensul articolului 5 din directiva menționată, în scopul de a garanta respectarea principiului egalității de tratament față de persoanele cu handicap, aspect a cărui verificare revine în sarcina instanței naționale.</p> <p><b><u>Cauza C-366/18, Ortiz Mesonero</u></b> - Directiva 2010/18/UE de punere în aplicare a Acordului- cadru revizuit privind concediul pentru creșterea copilului încheiat de BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP și CES și de abrogare a Directivei 96/34/CE trebuie interpretată în sensul că nu se aplică unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede dreptul unui lucrător, pentru a se îngriji în mod direct de minorii sau de membrii familiei sale care se află în întreținerea sa, de a- și reduce timpul de lucru obișnuit, cu o diminuare proporțională a salariului, fără a putea, în cazul în care regimul său de lucru obișnuit este de tipul muncii în schimburi cu program variabil, să beneficieze de un program de lucru fix, menținându- și timpul de lucru obișnuit.</p>
<p><b>Proprietate intelectuală, industrială și comercială</b></p>	<p><b><u>Cauza C-172/18, AMS Neve and Others</u></b> - Articolul 97 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 privind marca [Uniunii Europene] trebuie interpretat în sensul că titularul unei mărci a Uniunii Europene care se consideră prejudiciat prin utilizarea fără consimțământul său de către un terț a unui semn identic cu această marcă în anunțuri publicitare și în oferte de vânzare afișate pe cale electronică pentru produse identice sau similare cu cele pentru care este înregistrată marca respectivă poate formula o acțiune în contrafacere împotriva acestui terț în fața unei instanțe competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene din statul membru pe teritoriul căruia se află consumatori sau profesioniști vizați de aceste anunțuri publicitare sau de aceste oferte de vânzare, în pofida faptului că terțul respectiv a luat deciziile și măsurile pentru această afișare electronică în alt stat membru.</p> <p><b><u>Cauza C-688/17, Bayer Pharma</u></b> - Articolul 9 alineatul (7) din Directiva 2004/48/CE privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, în special noțiunea de „despăgubire corespunzătoare” vizată în această dispoziție, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care prevede că o persoană nu trebuie să fie despăgubită pentru prejudiciul pe care l- a suferit ca urmare a faptului că nu a acționat astfel cum poate fi de așteptat</p>



	<p>în general din partea oricărei persoane în vederea limitării sau a reducerii prejudiciului său și care, în împrejurări precum cele din cauza principală, determină instanța să nu oblige reclamantul din procedura de măsuri provizorii să repare prejudiciul cauzat prin aceste măsuri chiar dacă brevetul pe baza căruia acestea au fost solicitate și acordate a fost ulterior anulat, cu condiția ca această reglementare să permită instanței să ia în considerare în mod adecvat toate împrejurările obiective ale cauzei, inclusiv comportamentul părților, în special în scopul de a verifica dacă reclamantul nu a folosit în mod abuziv măsurile respective.</p> <p><b><u>Cauza C-541/18, Deutsches Patent- und Markenamt</u></b> - Articolul 3 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2008/95/CE de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci trebuie interpretat în sensul că caracterul distinctiv al unui semn a cărui înregistrare ca marcă se solicită trebuie examinat ținând seama de toate faptele și circumstanțele pertinente, inclusiv de toate modurile de utilizare probabile ale mărcii solicitate. Acestea din urmă corespund, în lipsa altor indicii, modurilor de utilizare care, având în vedere uzanțele din sectorul economic în cauză, pot fi semnificative în practică.</p>
<p><b>Protecția consumatorilor</b></p>	<p><b><u>Cauza C-383/18, Lexitor</u></b> - Articolul 16 alineatul (1) din Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE trebuie interpretat în sensul că dreptul consumatorului la reducerea costului total al creditului în caz de rambursare anticipată a creditului include toate costurile impuse consumatorului.</p> <p><b><u>Cauza C-331/18, Pohotovost'</u></b> - Articolul 10 alineatul (2) literele (h)-(j) din Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE coroborat cu articolul 22 alineatul (1) din aceasta trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia contractul de credit trebuie să precizeze detalierea fiecărei rambursări între, dacă este cazul, amortizarea capitalului, dobânzi și celelalte costuri.</p> <p>Articolul 10 alineatul (2) și articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2008/48, astfel cum au fost interpretate prin Hotărârea din 9 noiembrie 2016, Home Credit Slovakia (C- 42/15, EU:C:2016:842), sunt aplicabile unui contract de credit precum cel în discuție în litigiul principal, care a fost încheiat înainte de pronunțarea acestei hotărâri și înainte de o modificare a reglementării naționale operată pentru a se conforma interpretării reținute în hotărârea menționată.</p> <p><b><u>Cauza C-34/18, Lovasné Tóth</u></b> - Articolul 3 alineatul (3) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii coroborat cu punctul 1 litera (q) din anexa la această directivă trebuie interpretat în sensul că nu califică drept abuzivă, în mod general și fără o examinare suplimentară, o clauză contractuală care nu s- a negociat individual și care are ca efect sau ca obiect răsturnarea sarcinii probei în detrimentul consumatorului.</p> <p>Articolul 3 alineatul (3) din Directiva 93/13 coroborat cu punctul 1 litera (q) din anexa la această directivă trebuie interpretat în sensul, pe de o parte, că nu vizează o clauză care are ca obiect sau ca efect să determine consumatorul să</p>

	<p>considere în mod legitim că este obligat să își execute toate obligațiile contractuale, chiar dacă apreciază că anumite prestații nu sunt datorate, din moment ce această clauză nu afectează poziția juridică a consumatorului ținând seama de reglementarea națională aplicabilă, și, pe de altă parte, că vizează o clauză care are ca obiect sau ca efect obstrucționarea dreptului consumatorului de a introduce acțiuni în justiție sau de a exercita orice altă cale de atac, atunci când suma restantă datorată este stabilită prin act notarial dotat cu forță probantă, ceea ce îi permite creditorului să pună capăt litigiului în mod unilateral și definitiv.</p> <p>Articolul 5 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că nu impune ca profesionistul să furnizeze informații suplimentare referitoare la o clauză care este redactată în mod clar, dar ale cărei efecte juridice nu pot fi stabilite decât prin intermediul unei interpretări a dispozițiilor dreptului național care nu fac obiectul unei jurisprudențe uniforme.</p> <p>Articolul 3 alineatul (3) din Directiva 93/13 coroborat cu punctul 1 litera (m) din anexa la această directivă trebuie interpretat în sensul că nu vizează o clauză contractuală care autorizează profesionistul să aprecieze în mod unilateral dacă prestația care incumbă consumatorului a fost executată în conformitate cu contractul.</p>
<p><b>Protecția datelor cu caracter personal</b></p>	<p><b><u>Cauza C-507/17, Google (Portée territoriale du référencement)</u></b> - Articolul 12 litera (b) și articolul 14 primul paragraf litera (a) din Directiva 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, precum și articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2016/679 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46 (Regulamentul general privind protecția datelor) trebuie interpretate în sensul că, atunci când operatorul unui motor de căutare admite o cerere de dezindexare în temeiul acestor dispoziții, el nu este obligat să efectueze această dezindexare în ansamblul versiunilor motorului său, ci în versiunile acestuia care corespund ansamblului statelor membre, iar aceasta, dacă este necesar, în combinație cu măsuri care, îndeplinind totodată cerințele legale, permit efectiv să îi împiedice sau, cel puțin, să îi descurajeze în mod serios pe utilizatorii de internet care efectuează o căutare pe baza numelui persoanei vizate din unul dintre statele membre de la a avea acces, prin intermediul listei de rezultate afișate în urma acestei căutări, la linkurile care fac obiectul acestei cereri.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p> <p><b><u>Cauza C-136/17, GC și alții</u></b> - Dispozițiile articolului 8 alineatele (1) și (5) din Directiva 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date trebuie interpretate în sensul că interdicția sau restricțiile referitoare la prelucrarea categoriilor speciale de date cu caracter personal, menționate de aceste dispoziții, se aplică, sub rezerva excepțiilor prevăzute de această directivă, și operatorului unui motor de căutare în cadrul responsabilităților, al competențelor și al posibilităților sale în calitate de operator al prelucrării efectuate în cursul activității acestui motor, cu ocazia unei verificări realizate de acest operator, sub controlul autorităților naționale competente, în urma unei</p>

cereri formulate de persoana vizată.

Dispozițiile articolului 8 alineatele (1) și (5) din Directiva 95/46 trebuie interpretate în sensul că, în temeiul acestora, operatorul unui motor de căutare este în principiu obligat, sub rezerva excepțiilor prevăzute de această directivă, să admită cererile de dezindexare referitoare la linkuri care duc spre pagini web pe care figurează date cu caracter personal care se încadrează în categoriile speciale vizate de aceste dispoziții.

Articolul 8 alineatul (2) litera (e) din Directiva 95/46 trebuie interpretat în sensul că, în temeiul acestuia, un operator poate refuza să admită o cerere de dezindexare atunci când constată că linkurile în cauză duc spre conținuturi care includ date cu caracter personal care se încadrează în categoriile speciale vizate la acest articol 8 alineatul (1), dar a căror prelucrare este acoperită de excepția prevăzută la respectivul articol 8 alineatul (2) litera (e), cu condiția ca această prelucrare să îndeplinească ansamblul celorlalte condiții de legalitate stabilite de această directivă și cu excepția cazului în care persoana vizată are, în temeiul articolului 14 primul paragraf litera (a) din directiva menționată, dreptul de a se opune respectivei prelucrări din considerente întemeiate și legitime legate de situația sa particulară.

Dispozițiile Directivei 95/46 trebuie interpretate în sensul că, atunci când operatorul unui motor de căutare este sesizat cu o cerere de dezindexare privind un link către o pagină web pe care sunt publicate date cu caracter personal care se încadrează în categoriile speciale prevăzute la articolul 8 alineatul (1) sau (5) din această directivă, acest operator trebuie să verifice, pe baza tuturor elementelor relevante din speță și ținând seama de gravitatea ingerinței în drepturile fundamentale ale persoanei vizate la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, consacrate la articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în temeiul motivelor de interes public major vizate la articolul 8 alineatul (4) din directiva menționată și cu respectarea condițiilor prevăzute la această din urmă dispoziție, dacă includerea acestui link în lista de rezultate, care se afișează în urma unei căutări efectuate plecând de la numele acestei persoane, se dovedește strict necesară pentru protecția libertății de informare, consacrată la articolul 11 din această carte, a utilizatorilor de internet potențial interesați să aibă acces la această pagină web prin intermediul unei asemenea căutări.

Dispozițiile Directivei 95/46 trebuie interpretate în sensul că:

- pe de o parte, informațiile referitoare la o procedură judiciară căreia i- a făcut obiectul o persoană fizică, precum și, dacă este cazul, cele referitoare la condamnarea care a rezultat din aceasta constituie date referitoare la „infracțiuni” și la „condamnări penale”, în sensul articolului 8 alineatul (5) din această directivă, și
- pe de altă parte, operatorul unui motor de căutare este obligat să admită o cerere de dezindexare privind linkuri către pagini web pe care figurează asemenea informații atunci când aceste informații se referă la o etapă anterioară a procedurii judiciare în cauză și nu mai corespund, ținând seama de desfășurarea acesteia, situației actuale, în măsura în care se constată, în cadrul verificării motivelor de interes public major vizate la articolul 8 alineatul (4) din directiva menționată, că, având în vedere ansamblul împrejurărilor speței, drepturile fundamentale ale persoanei vizate, garantate de articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii

	<p>Europene, prevalează asupra celor ale utilizatorilor de internet potențial interesați, protejate de articolul 11 din această cartă.</p> <p><a href="http://www.curia.europa.eu">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<p><b>Spațiul de libertate, securitate și justiție</b></p>	<p><b><u>Cauza C-467/18</u>, Rayonna prokuratura Lom</b> - Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale și Directiva 2013/48/UE privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate trebuie interpretate în sensul că se aplică unei proceduri judiciare precum cea prevăzută de reglementarea națională în discuție în litigiul principal, care autorizează, din motive terapeutice și de siguranță, internarea psihiatrică a persoanelor care, în stare de demență, au săvârșit fapte care prezintă pericol social. Directiva 2012/13 trebuie să fie interpretată în sensul că persoanele suspectate că au săvârșit o infracțiune trebuie să fie informate cu privire la drepturile lor cât mai rapid posibil din momentul în care suspiciunile al căror obiect îl fac justifică, într- un alt context decât urgența, ca autoritățile competente să restrângă libertatea acestora prin intermediul unor măsuri de constrângere și, cel târziu, înainte de primul lor interogatoriu oficial luat de poliție.</p> <p>Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2012/13 și articolul 12 din Directiva 2013/48 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede o procedură judiciară care autorizează, din motive terapeutice și de siguranță, internarea psihiatrică a unor persoane care, în stare de demență, au săvârșit fapte care prezintă pericol social, dacă această reglementare nu permite instanței competente să verifice dacă drepturile procedurale prevăzute de aceste directive au fost respectate în cursul procedurilor anterioare celei cu care aceasta este sesizată, nesupuse unui astfel de control jurisdicțional.</p> <p>Directiva (UE) 2016/343 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale și articolul 51 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale trebuie interpretate în sensul că nici această directivă, nici această dispoziție din Carta drepturilor fundamentale nu se aplică unei proceduri judiciare de internare psihiatrică în scopuri terapeutice precum cea prevăzută la articolul 155 și următoarele din Legea privind sănătatea din dreptul bulgar, în discuție în litigiul principal, pentru motivul că există un risc ca, având în vedere starea sa de sănătate, persoana în cauză să prezinte un pericol pentru sănătatea sa sau pentru cea a unor terți.</p> <p>Principiul prezumției de nevinovăție prevăzut la articolul 3 din Directiva 2016/343 trebuie interpretat în sensul că impune ca, în cadrul unei proceduri judiciare de internare psihiatrică, din motive terapeutice și de siguranță, a unor persoane care, în stare de demență, au săvârșit fapte care prezintă pericol social, precum cea în discuție în litigiul principal, Ministerul Public să facă dovada că persoana a cărei internare este solicitată este autorul unor fapte despre care se consideră că constituie un astfel de pericol.</p>

**Cauza C-467/19 PPU, Spetsializirana prokuratura** - Articolul 7 alineatul (4) din Directiva (UE) 2016/343 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale trebuie interpretat în sensul că nu reglementează aspectul dacă aprobarea, de către o instanță, a unui acord privind aplicarea unei pedepse negociate precum cel în discuție în litigiul principal, încheiat între o persoană acuzată de apartenența sa prezumată la un grup infracțional organizat și procuror, poate sau nu să fie supusă condiției ca celelalte persoane acuzate de apartenența lor la acest grup infracțional să își dea consimțământul pentru încheierea acestui acord.

**Cauza C-468/18, R** - Articolul 3 literele (a) și (d) și articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere trebuie interpretate în sensul că, atunci când o instanță dintr-un stat membru este sesizată cu o acțiune care cuprinde trei cereri referitoare la divorțul părinților unui copil minor, la răspunderea părintească față de acest copil și, respectiv, la obligația de întreținere față de acesta, instanța care se pronunță asupra divorțului și care s-a declarat incompetentă să se pronunțe asupra cererii referitoare la răspunderea părintească dispune totuși de competența de a se pronunța asupra cererii privind obligația de întreținere referitoare la acel copil atunci când ea este de asemenea instanța de la locul reședinței obișnuite a pârâtului sau instanța în fața căreia acesta s-a înfățișat fără să îi conteste competența.

**Cauza C-377/18, Ah și alții (Présomption d'innocence)** - Articolul 4 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/343 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca un acord în care persoana acuzată își recunoaște vinovăția în schimbul unei reduceri a pedepsei, care trebuie să fie aprobat de o instanță națională, să menționeze în mod expres, în calitate de coautori ai infracțiunii respective, nu numai această persoană, ci și alte persoane acuzate, care nu și-au recunoscut vinovăția și care sunt acuzate în cadrul unei proceduri penale distincte, cu condiția ca, pe de o parte, această mențiune să fie necesară pentru calificarea răspunderii juridice a persoanei care a încheiat acordul menționat și, pe de altă parte, ca același acord să indice în mod clar că aceste alte persoane sunt acuzate în cadrul unei proceduri penale distincte și că vinovăția lor nu a fost dovedită conform legii.

**Cauza C-347/18, Salvoni** - Articolul 53 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul delegat (UE) 2015/281, coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că se opune ca instanța de origine sesizată cu cererea de emitere a certificatului prevăzut la acest articol 53, cu privire la o hotărâre definitivă, să poată verifica din oficiu dacă dispozițiile din capitolul II secțiunea 4 din acest regulament au fost încălcate, pentru a informa consumatorul cu privire la încălcarea eventual constatată și pentru a-i permite să evalueze în deplină cunoștință de cauză posibilitatea de a recurge la calea de

	<p>atac prevăzută la articolul 45 din regulamentul menționat.  <a href="#">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p> <p><b><u>Cauza C-47/18, Riel</u></b> - Articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o acțiune în constatarea existenței unor creanțe în vederea înregistrării lor în cadrul unei proceduri de insolvență precum cea în discuție în litigiul principal este exclusă din domeniul de aplicare al acestui regulament.</p> <p>Articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că nu se aplică, nici măcar prin analogie, unei acțiuni precum cea în discuție în litigiul principal, exclusă din domeniul de aplicare al acestui regulament, dar care intră în cel al Regulamentului nr. 1346/2000.</p> <p>Articolul 41 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că un creditor poate, în cadrul unei proceduri de insolvență, să solicite admiterea unei creanțe fără a indica în mod formal data nașterii acesteia, atunci când legea statului membru pe al cărui teritoriul a fost deschisă această procedură nu impune obligația de a indica această dată, iar aceasta din urmă poate, fără o dificultate specială, să fie dedusă din documentele justificative prevăzute la acest articol 41, aspect a cărui apreciere revine autorității competente, însărcinată cu verificarea creanțelor.</p>
<b>Transporturi</b>	<p><b><u>Cauza C-600/18, UTEP 2006</u></b> - Articolul 41 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 165/2014 privind tahografele în transportul rutier, de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3821/85 privind aparatura de înregistrare în transportul rutier și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transporturilor rutiere trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici administrative a unui stat membru în temeiul căreia, spre deosebire de întreprinderile mici și mijlocii de transport rutier nerezidente, celor care sunt stabilite pe teritoriul acestui stat membru li se poate aplica o sancțiune mai ușoară, constând într- un avertisment, în locul unei amenzi administrative, atunci când astfel de întreprinderi mici și mijlocii comit pentru prima dată o încălcare a dispozițiilor Regulamentului nr. 165/2014 cu același nivel de gravitate.</p>



**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna octombrie 2019**

<b>Domeniul</b>	<b>Decizii CJUE</b>
<b>Societate informațională</b>	<p><b><u>Cauza C-18/18, Glawischnig-Piesczek</u></b> - Directiva 2000/31/CE privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic), în special articolul 15 alineatul (1) din aceasta, trebuie interpretată în sensul că nu se opune posibilității ca o instanță dintr- un stat membru:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>– să oblige un furnizor de servicii de stocare- hosting să elimine informațiile pe care le stochează și al căror conținut este identic cu cel al unei informații declarate anterior ilicite sau să blocheze accesul la acestea, oricare ar fi autorul cererii de stocare a acestor informații;</li> <li>– să oblige un furnizor de servicii de stocare- hosting să elimine informațiile pe care le stochează și al căror conținut este echivalent cu cel al unei informații declarate anterior ilicite sau să blocheze accesul la acestea, în măsura în care supravegherea și căutarea informațiilor vizate de o astfel de somație sunt limitate la informații care transmit un mesaj al cărui conținut rămâne în esență neschimbat în raport cu cel care a condus la constatarea caracterului ilicit și care cuprind elementele specificate în somație, iar diferențele din formularea acestui conținut echivalent în raport cu cea care caracterizează informația declarată anterior ilicită nu sunt de natură să îl constrângă pe furnizorul serviciilor de stocare- hosting să efectueze o apreciere autonomă a acestui conținut;</li> <li>– să oblige un furnizor de servicii de stocare- hosting să elimine informațiile la care se referă somația sau să blocheze accesul la acestea la nivel mondial în cadrul dreptului internațional relevant.</li> </ul> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<b>Protecția datelor cu caracter personal</b>	<p><b><u>Cauza C-70/18, A și alții</u></b> - Articolul 13 din Decizia nr. 1/80 privind dezvoltarea asocierii, adoptată de Consiliul de asociere înființat prin acordul de instituire a unei asocieri între Comunitatea Economică Europeană și Turcia, trebuie interpretat în sensul că o reglementare națională precum cea în discuție în litigiile principale, care subordonează eliberarea unui permis de ședere temporară în favoarea resortisanților unor state terțe, inclusiv a resortisanților turci, de condiția ca datele lor biometrice să fie prelevate, înregistrate și stocate într- un sistem central de evidență constituie o „nouă restricție” în sensul acestei dispoziții. O astfel de restricție este însă justificată de obiectivul care constă în prevenirea și în combaterea fraudei privind identitatea și documentele.</p> <p><b><u>Cauza C-673/17, Planet49</u></b> - Articolul 2 litera (f) și articolul 5 alineatul (3) din Directiva 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și</p>

	<p>protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice, coroborate cu articolul 2 litera (h) din Directiva 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, precum și cu articolul 4 punctul 11 și cu articolul 6 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) 2016/679 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date trebuie să fie interpretate în sensul în care consimțământul prevăzut la aceste dispoziții nu este dat în mod valabil atunci când stocarea de informații sau dobândirea accesului la informațiile deja stocate în echipamentul terminal al utilizatorului unui site internet, prin cookie-uri, este autorizată prin intermediul unei căsuțe bifate în prealabil pe care acest utilizator trebuie să o debifeze în cazul în care refuză să își dea consimțământul.</p> <p>Articolul 2 litera (f) și articolul 5 alineatul (3) din Directiva 2002/58, coroborate cu articolul 2 litera (h) din Directiva 95/46, precum și cu articolul 4 punctul 11 și cu articolul 6 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 2016/679 nu trebuie să fie interpretate diferit în funcție de aspectul dacă informațiile stocate sau consultate în echipamentul terminal al utilizatorului unui site internet constituie sau nu date cu caracter personal, în sensul Directivei 95/46 și al Regulamentului 2016/679.</p> <p>Articolul 5 alineatul (3) din Directiva 2002/58, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136, trebuie interpretat în sensul că informațiile pe care furnizorul de servicii trebuie să le ofere utilizatorului unui site internet includ durata de funcționare a cookie-urilor, precum și posibilitatea sau imposibilitatea ca terții să aibă acces la aceste cookie-uri.</p> <p><a href="#">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<p><b>Libera circulație a persoanelor</b></p>	<p><b><u>Cauza C-93/18, Bajratari</u></b> - Articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2004/38/CE privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE, trebuie interpretat în sensul că un cetățean al Uniunii minor dispune de resurse suficiente astfel încât să nu devină o sarcină excesivă pentru sistemul de asistență socială al statului membru gazdă în cursul șederii sale chiar și atunci când aceste resurse provin din veniturile obținute din activitatea desfășurată în mod nelegal de tatăl său, resortisant al unui stat terț care nu dispune de un permis de ședere și nici de un permis de muncă în acest stat membru.</p>
<p><b>Cooperare judiciară în materie penală</b></p>	<p><b><u>Cauza C-128/18, Dorobanțu</u></b> - Articolul 1 alineatul (3) din Decizia- cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia- cadru 2009/299/JAI, coroborat cu articolul 4 din Carta</p>

drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie să fie interpretat în sensul că, atunci când autoritatea judiciară de executare dispune de elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător care atestă existența unor deficiențe sistemice sau generalizate ale condițiilor de detenție în cadrul penitenciarelor din statul membru emitent, aceasta trebuie, pentru a aprecia dacă există motive serioase și temeinice de a crede că, în urma predării sale în acest stat membru, persoana care face obiectul unui mandat european de arestare va fi expusă unui risc real de a fi supusă unui tratament inuman sau degradant, în sensul acestui articol 4, să țină seama de ansamblul aspectelor materiale relevante ale condițiilor de detenție în care urmează în mod concret să fie încarcerată această persoană, precum spațiul personal disponibil pentru fiecare deținut într-o celulă a acestui penitenciar, condițiile sanitare, precum și întinderea libertății de mișcare a deținutului în cadrul penitenciarului respectiv. Această apreciere nu se limitează la controlul insuficiențelor vădite. În vederea unei astfel de aprecieri, autoritatea judiciară de executare trebuie să solicite autorității judiciare emitente informațiile pe care le consideră necesare și trebuie să se bazeze, în principiu, pe asigurările furnizate de această din urmă autoritate, în lipsa unor elemente precise care să permită să se considere că condițiile de detenție încalcă articolul 4 din Carta drepturilor fundamentale.

În ceea ce privește, mai precis, spațiul personal disponibil pentru fiecare deținut, autoritatea judiciară de executare trebuie, dată fiind lipsa, în prezent, a unor norme minime în această privință în dreptul Uniunii, să țină seama de cerințele minime care decurg din articolul 3 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, astfel cum este interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Deși, pentru calculul acestui spațiu disponibil, spațiul ocupat de infrastructurile sanitare nu trebuie să fie luat în considerare, acest calcul trebuie să includă spațiul ocupat de obiectele de mobilier. Cu toate acestea, deținuții trebuie să păstreze posibilitatea de a se mișca în mod normal în celulă.

Autoritatea judiciară de executare nu poate înlătura existența unui risc real de tratament inuman sau degradant pentru simplul motiv că persoana în cauză dispune, în statul membru emitent, de o cale de atac care îi permite să conteste condițiile detenției sale sau că există, în acest stat membru, măsuri legislative sau structurale menite să consolideze controlul condițiilor de detenție.

Constatarea de către autoritatea menționată a existenței unor motive serioase și temeinice de a crede că, în urma predării sale statului membru emitent, persoana vizată va fi expusă unui astfel de risc, ca urmare a condițiilor de detenție care predomină în penitenciarul în care urmează în mod concret să fie încarcerată, nu poate fi pusă în balanță, în scopul de a decide o astfel de predare, cu considerații legate de eficacitatea cooperării judiciare în materie penală, precum și de principiile încrederii și recunoașterii reciproce.

	<p><b><u>Cauza C-489/19 PPU</u>, NJ (Parquet de Vienne)</b> - Noțiunea de „mandat european de arestare”, prevăzută la articolul 1 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretată în sensul că în sfera acestei noțiuni intră mandatele europene de arestare emise de parchete ale unui stat membru, chiar dacă aceste parchete sunt expuse riscului de a fi supuse, direct sau indirect, unor ordine sau unor instrucțiuni individuale din partea puterii executive, precum un ministru al justiției, în cadrul emiterii acestor mandate de arestare, cu condiția ca mandatele de arestare menționate să facă obiectul, în mod obligatoriu, pentru a putea fi transmise de parchetele în cauză, al unei confirmări de către o instanță care verifică, în mod independent și obiectiv, având acces la integralitatea dosarului de urmărire în care sunt depuse eventualele ordine sau instrucțiuni individuale din partea puterii executive, condițiile de emiteri, precum și proporționalitatea acestor mandate de arestare, adoptând astfel o decizie autonomă care le conferă forma definitivă.</p>
<p><b>Politică socială</b></p>	<p><b><u>Cauza C-274/18</u>, Schuch-Ghannadan</b> - Clauza 4 punctul 1 din Acordul- cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, care figurează în anexa la Directiva 97/81/CE, privind acordul- cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat de UCIP, CEIP și CES, trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care stabilește, pentru lucrătorii pe durată determinată pe care îi vizează, o durată maximă a raporturilor de muncă mai lungă pentru lucrătorii pe fracțiune de normă decât pentru lucrătorii cu normă întreagă comparabili, cu excepția cazului în care o astfel de diferență de tratament este justificată de motive obiective și este proporțională în raport cu motivele menționate, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere. Clauza 4 punctul 2 din Acordul- cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă trebuie interpretată în sensul că principiul pro rata temporis prevăzut de această clauză nu se aplică unei astfel de reglementări. Articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/54/CE privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care stabilește, pentru lucrătorii pe durată determinată pe care îi vizează, o durată maximă a raporturilor de muncă mai lungă pentru lucrătorii pe fracțiune de normă decât pentru lucrătorii cu normă întreagă comparabili, dacă se stabilește că această reglementare afectează negativ un procent semnificativ mai ridicat de lucrători de sex feminin decât de lucrători de sex masculin și dacă reglementarea menționată nu este justificată în mod obiectiv de un scop legitim sau dacă mijloacele pentru a atinge acest scop nu sunt corespunzătoare și necesare. Articolul 19 alineatul (1) din această directivă trebuie interpretat în sensul că această dispoziție nu impune părții care se consideră lezată de o astfel de discriminare să</p>

	<p>prezinte, pentru a stabili un caz aparent de discriminare, statistici sau fapte precise care vizează lucrătorii avuți în vedere de reglementarea națională în cauză, dacă partea respectivă nu are acces la aceste statistici sau fapte sau are dificultăți în accesarea acestora.</p> <p><b><u>Cauza C-171/18, Safeway</u></b> - Articolul 119 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 141 CE) trebuie interpretat în sensul că se opune ca, în lipsa unei justificări obiective, un sistem de pensii să adopte, pentru a pune capăt unei discriminări contrare acestei dispoziții, care rezultă din stabilirea unei vârste normale de pensionare diferite în funcție de sex, o măsură care să uniformizeze în mod retroactiv vârsta normală de pensionare a afiliaților la acest sistem la nivelul celei a persoanelor din categoria defavorizată anterior, pentru perioada cuprinsă între anunț și adoptarea acestei măsuri, chiar și atunci când o astfel de măsură este permisă de dreptul național și de actul constitutiv al acestui sistem de pensii.</p> <p><b><u>Cauza C-703/17, Krahn</u></b> - Articolul 45 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unei universități dintr- un stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care, în scopul stabilirii încadrării salariale a unui lucrător în calitate de conferențiar cu studii postdoctorale la această universitate, ia în considerare numai o durată totală de maximum patru ani din perioadele anterioare de activitate realizate de acest lucrător într- un alt stat membru, dacă această activitate a fost echivalentă sau chiar identică cu cea pe care lucrătorul menționat este obligat să o exercite în cadrul acestei funcții de conferențiar cu studii postdoctorale.</p> <p>Articolul 45 TFUE și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 492/2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei astfel de reglementări dacă activitatea desfășurată anterior într- un alt stat membru nu a fost echivalentă, ci s- a dovedit doar utilă pentru exercitarea funcției respective de conferențiar cu studii postdoctorale.</p>
<p><b>Fiscalitate</b></p>	<p><b><u>Cauza C-35/19, Statul belgian (Indemnité pour personnes handicapées)</u></b> - Articolul 45 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care, fără a prevedea justificări în această privință, aspect a cărui verificare este însă de competența instanței de trimitere, prevede că scutirea fiscală aplicabilă indemnizațiilor pentru persoanele cu handicap este subordonată condiției ca aceste indemnizații să fie plătite de un organism al statului membru vizat și exclude, așadar, de la beneficiul acestei scutiri indemnizațiile de aceeași natură plătite de un alt stat membru, chiar dacă beneficiarul indemnizațiilor menționate are reședința în statul membru vizat.</p> <p><b><u>Cauza C-653/18, Unitel</u></b> - Articolul 146 alineatul (1) literele (a) și (b) și articolul 131 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, precum și principiile neutralității fiscale și</p>

proporționalității trebuie interpretate în sensul că se opun unei practici naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care constă în a considera, în toate cazurile, că nu există o livrare de bunuri, în sensul acestei prime dispoziții, și în a refuza, în consecință, beneficiul scutirii de taxa pe valoarea adăugată (TVA) atunci când bunurile în cauză au fost exportate în afara Uniunii Europene și, ulterior exportului lor, autoritățile fiscale au constatat că cumpărătorul acestor bunuri nu era persoana menționată pe factura emisă de persoana impozabilă, ci o altă entitate care nu a fost identificată. În asemenea împrejurări, beneficiul scutirii de TVA prevăzute la articolul 146 alineatul (1) literele (a) și (b) din această directivă trebuie să fie refuzat dacă neidentificarea cumpărătorului real împiedică dovedirea faptului că operațiunea în cauză constituie o livrare de bunuri, în sensul acestei dispoziții, sau dacă se dovedește că această persoană impozabilă știa sau ar fi trebuit să știe că această operațiune era implicată într- o fraudă săvârșită în detrimentul sistemului comun al TVA- ului.

Directiva 2006/112 trebuie interpretată în sensul că, în cazul în care, în aceste împrejurări, beneficiul scutirii de taxa pe valoarea adăugată (TVA) prevăzute la articolul 146 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2006/112 este refuzat, trebuie să se considere că operațiunea în cauză nu constituie o operațiune taxabilă și că, prin urmare, aceasta nu dă dreptul la beneficiul deducerii TVA- ului achitat în amonte.

**Cauza C-579/18, Comida paralela 12** - Articolul 38 din Directiva 2008/118/CE privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE coroborat cu articolul 8 alineatul (2) din această directivă trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care, în cazul introducerii neregulamentare pe teritoriul unui stat membru a unor produse supuse accizelor și eliberate pentru consum într- un alt stat membru, prevede că o persoană juridică, responsabilă civilmente pentru infracțiunile săvârșite de administratorul său, este codebitoare solidară la plata accizelor.

**Cauza C-459/18, Argenta Spaarbank** - Articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia, pentru calcularea unei deduceri acordate unei societăți supuse integral la plata impozitului într- un stat membru și care dispune de un sediu permanent în alt stat membru ale cărui venituri sunt scutite în primul stat membru în temeiul unei convenții pentru evitarea dublei impuneri, valoarea netă a activelor unui astfel de sediu permanent este luată în considerare, într- o primă etapă, la calcularea deducerii pentru capitalul de risc acordate societății rezidente, însă, într- o a doua etapă, cuantumul deducerii este redus cu cel mai mic dintre cuantumurile următoare, și anume cu partea din deducerea pentru capitalul de risc aferentă sediului permanent sau cu rezultatul pozitiv înregistrat de acest sediu permanent, în timp ce o asemenea diminuare nu se aplică în cazul unui sediu permanent situat în primul stat membru.



**Cauza C-329/18, Altic** - Articolul 168 litera (a) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45/UE, trebuie interpretat în sensul că se opune ca dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată (TVA) achitate în amonte să îi fie refuzat unei persoane impozabile care participă la lanțul alimentar pentru unicul motiv, dacă se presupune că este dovedit corespunzător, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, că această persoană impozabilă nu a respectat obligațiile referitoare la identificarea furnizorilor săi în vederea trasabilității produselor alimentare, care îi revin în temeiul articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare. Nerespectarea acestor obligații poate să constituie însă un element printre altele care, împreună și în mod concordant, tind să indice că persoana impozabilă știa sau ar fi trebuit să știe că participa la o operațiune implicată într- o fraudă în materie de TVA, aspect a cărui apreciere este de competența instanței de trimitere.

Articolul 168 litera (a) din Directiva 2006/112, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45, trebuie interpretat în sensul că lipsa verificării de către o persoană impozabilă care participă la lanțul alimentar a înregistrării furnizorilor săi la autoritățile competente, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 852/privind igiena produselor alimentare și cu articolul 31 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 882/2004 privind controalele oficiale efectuate pentru a asigura verificarea conformității cu legislația privind hrana pentru animale și produsele alimentare și cu normele de sănătate animală și de bunăstare a animalelor, nu este relevantă pentru a se stabili dacă persoana impozabilă știa sau ar fi trebuit să știe că participa la o operațiune implicată într- o fraudă în materie de TVA.

**Cauza C-189/18, Glencore Agriculture Hungary** - Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, principiul respectării dreptului la apărare și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că nu se opun, în principiu, unei reglementări sau unei practici a unui stat membru, potrivit căreia, în cadrul unei verificări a dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată (TVA) exercitat de o persoană impozabilă, administrația fiscală este ținută de constatările de fapt și de calificările juridice, deja efectuate de aceasta în cadrul unor proceduri administrative conexe inițiate împotriva unor furnizori ai acestei persoane impozabile, pe care sunt întemeiate decizii rămase definitive de constatare a existenței unei fraude în materie de TVA, săvârșite de acești furnizori, cu condiția ca, în primul rând, aceasta să nu scutească administrația fiscală de obligația de a aduce la cunoștința persoanei impozabile elementele de probă, inclusiv pe cele care provin din aceste proceduri administrative conexe, pe baza cărora intenționează să ia o

	<p>decizie, iar această persoană impozabilă să nu fie astfel privată de dreptul de a repune în discuție în mod util, în cursul procedurii care o vizează, aceste constatări de fapt și aceste calificări juridice, în al doilea rând, persoana impozabilă menționată să poată avea acces în timpul acestei proceduri la ansamblul elementelor colectate în cursul respectivelor proceduri administrative conexe sau al oricărei alte proceduri, pe care administrația menționată intenționează să își întemeieze decizia sau care pot fi utile exercitării dreptului la apărare, cu excepția cazului în care obiective de interes general justifică restrângerea acestui acces și, în al treilea rând, instanța sesizată cu o acțiune împotriva acestei decizii să poată verifica legalitatea obținerii și a utilizării acestor elemente, precum și constatările efectuate în deciziile administrative adoptate în privința furnizorilor menționați, care sunt decisive pentru soluționarea căii de atac.</p> <p><b><u>Cauza C-42/18, Cardpoint</u></b> - Articolul 13 secțiunea B litera (d) punctul 3 din A șasea Directivă din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretat în sensul că nu constituie o operațiune privind plățile scutită de taxa pe valoarea adăugată, vizată de această dispoziție, prestarea de servicii, furnizată unei bănci ce operează bancomate, care constă în punerea la dispoziție și întreținerea bancomatelor respective, în aprovizionarea acestora, în instalarea de echipamente și de programe informatice pentru citirea datelor de pe cardurile bancare, în transmiterea unei cereri de autorizare pentru a efectua o retragere de numerar către banca emitentă a cardului bancar utilizat, în distribuirea numerarului solicitat și în înregistrarea operațiunilor de retragere.</p> <p><b><u>Cauza C-692/17, Paulo Nascimento Consulting</u></b> - Articolul 135 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie să fie interpretat în sensul că scutirea pe care o prevede pentru operațiunile privind acordarea și negocierea de credite sau gestionarea creditelor nu se aplică unei operațiuni care constă, pentru persoana impozabilă, în cesiunea către un terț, cu titlu oneros, a tuturor drepturilor și obligațiilor care rezultă din poziția sa în cadrul unei proceduri de executare silită a unei creanțe care a fost recunoscută printr- o hotărâre judecătorească și a cărei plată a fost garantată printr- un drept asupra unui bun imobil pus sub sechestru care a fost atribuit acestei persoane impozabile.</p>
<p><b>Transporturi</b></p>	<p><b><u>Cauza C-515/18, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato</u></b> - Articolul 7 alineatele (2) și (4) din Regulamentul (CE) nr. 1370/2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1191/69 și nr. 1107/70 trebuie interpretat în sensul că autoritățile naționale competente care au intenția de a atribui direct un contract de servicii publice de transport feroviar de călători nu sunt obligate, pe de o parte, să publice sau să comunice</p>

	<p>operatorilor economici eventual interesați toate informațiile necesare pentru ca aceștia să fie în măsură să elaboreze o ofertă suficient de detaliată și care să poată face obiectul unei evaluări comparative și, pe de altă parte, să efectueze o astfel de evaluare comparativă a tuturor ofertelor eventual primite în urma publicării acestor informații.</p> <p><b><u>Cauza C-756/18, easyJet Airline</u></b> - Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91, și în special articolul 3 alineatul (2) litera (a) din acesta, trebuie interpretat în sensul că pasagerilor unui zbor care ajung la destinație cu o întârziere egală sau mai mare de trei ore și care au o rezervare confirmată pentru acest zbor nu li se poate refuza compensația în temeiul acestui regulament pentru simplul motiv că, odată cu depunerea cererii lor de compensație, nu au dovedit prezența lor la înregistrarea pentru zborul respectiv, în special prin intermediul cărții de îmbarcare, cu excepția cazului în care se demonstrează că acești pasageri nu au fost transportați cu zborul întârziat în discuție, aspect a cărui verificare revine instanței naționale.</p>
<p><b>Protecția consumatorilor</b></p>	<p><b><u>Cauza C-211/17, Topaz</u></b> – Articolul 3 alineatul (2) și articolul 4 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, simpla semnare a contractului încheiat de un consumator cu un profesionist, care prevede că, prin aceasta, consumatorul respectiv este de acord cu toate clauzele contractuale redactate în prealabil de acest profesionist, nu răstoarnă prezumția potrivit căreia aceste clauze nu au făcut obiectul unei negocieri individuale.</p> <p>Articolul 3 alineatul (3) din Directiva 93/13 coroborat cu anexa la aceasta trebuie interpretat în sensul că un pact comisoriu de gradul IV și o clauză penală precum cele în discuție în litigiul principal, cuprinse într- un contract încheiat de un consumator cu un profesionist, stabilite exclusiv în favoarea celui din urmă și redactate în prealabil de acesta, pot constitui clauze abuzive, menționate la punctul 1 literele (d)-(f) din anexa respectivă, aspect a cărui verificare revine instanței naționale.</p> <p>Articolul 6 din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că, în condițiile în care un pact comisoriu de gradul IV și o clauză penală, cuprinse într- un antecontract de vânzare- cumpărare încheiat între un consumator și un profesionist, sunt considerate abuzive, instanța națională nu poate să remedieze nulitatea unor asemenea clauze abuzive prin înlocuirea acestora cu propria decizie, cu excepția cazului în care acest contract nu poate continua să existe în situația eliminării acestor clauze abuzive, iar anularea respectivului contract în ansamblul său l- ar expune pe consumator unor consecințe deosebit de prejudiciabile.</p> <p><b><u>Cauza C-260/18, Dziubak</u></b> - Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu</p>

consumatorii trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca o instanță națională, după ce a constatat caracterul abuziv al anumitor clauze ale unui contract de împrumut indexat într- o monedă străină și care prevede o rată a dobânzii legată direct de cursul interbancar al monedei respective, să considere, în conformitate cu dreptul său intern, că acest contract nu poate continua să existe fără aceste clauze pentru motivul că eliminarea lor ar avea drept consecință modificarea naturii obiectului principal al contractului respectiv.

Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că, pe de o parte, consecințele asupra situației consumatorului provocate de invalidarea unui contract în ansamblul său, astfel cum sunt menționate în Hotărârea din 30 aprilie 2014, Kásler și Káslerné Rábai (C- 26/13, EU:C:2014:282), trebuie apreciate în raport cu circumstanțele existente sau previzibile în momentul litigiului și că, pe de altă parte, în vederea aprecierii, voința exprimată de consumator în această privință este determinantă.

Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că se opune remedierii lacunelor unui contract, provocate de eliminarea clauzelor abuzive cuprinse în acesta, doar pe baza unor dispoziții naționale cu caracter general care prevăd că efectele exprimate într- un act juridic se completează, printre altele, cu efectele care decurg din principiul echității sau din obiceiuri, care nu sunt dispoziții suplative și nici dispoziții aplicabile în cazul unui acord între părțile la contract.

Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că se opune menținerii clauzelor abuzive cuprinse într- un contract, atunci când eliminarea lor ar conduce la invalidarea acestui contract și instanța apreciază că această invalidare ar crea efecte defavorabile pentru consumator, dacă acesta din urmă nu și- a dat consimțământul pentru o asemenea menținere.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul [www.curia.europa.eu](http://www.curia.europa.eu).

**Cauza C-208/18, Petruchová** - Articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o persoană fizică care, în temeiul unui contract financiar pentru diferențe încheiat cu o societate de brokeraj, efectuează operațiuni pe piața internațională de schimb valutar FOREX (Foreign Exchange) prin intermediul acestei societăți trebuie calificată drept „consumator”, în sensul acestei dispoziții, dacă încheierea acestui contract nu ține de activitatea profesională a acestei persoane, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

**Cauza C-621/17, Kiss și CIB Bank** - Articolul 4 alineatul (2) și articolul 5 din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că cerința potrivit căreia o clauză contractuală trebuie exprimată în mod clar și inteligibil nu impune că acele clauze contractuale care nu au făcut obiectul unei negocieri individuale cuprinse într- un contract de împrumut încheiat cu consumatori, precum cele în discuție în litigiul

	<p>principal, care stabilesc în mod precis cuantumul costurilor de administrare și al unui comision de acordare care urmează să fie suportate de consumator, metoda lor de calcul și data de exigibilitate a acestora, trebuie să detalieze de asemenea toate serviciile furnizate în schimbul sumelor în cauză.</p> <p>Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că o clauză contractuală precum cea în discuție în litigiul principal, referitoare la costuri de administrare a unui contract de împrumut, care nu permite identificarea fără ambiguitate a serviciilor concrete furnizate în schimbul acestora, nu creează, în principiu, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract în detrimentul consumatorului, în contradicție cu cerința de bună-credință.</p>
<p><b>Cooperare judiciară în materie civilă</b></p>	<p><b><u>Cauza C-759/18, OF</u></b> - Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, trebuie interpretat în sensul că, în ceea ce privește o cerere de divorț, atunci când reclamantul sesizează o instanță din statul membru de cetățenie comună a soților, în condițiile în care reședința obișnuită a acestora este situată în alt stat membru, această instanță are competența de a se pronunța asupra cererii respective în temeiul literei (b) a acestei dispoziții. Întrucât nu se impune un acord al părâtului, nu este necesar să se examineze aspectul dacă neinvocarea de către părât a unei excepții de necompetență constituie un acord tacit privind competența instanței sesizate.</p> <p>Articolul 3 alineatul (1) și articolul 17 din Regulamentul nr. 2201/2003 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, împrejurarea că un cuplu a cărui desfacere a căsătoriei se solicită are un copil minor nu este relevantă pentru stabilirea instanței competente să soluționeze cererea de divorț. Întrucât instanța din statul membru de cetățenie comună a soților, sesizată de reclamant, este competentă să se pronunțe asupra acestei cereri în temeiul articolului 3 alineatul (1) litera (b) din acest regulament, respectiva instanță nu poate, nici chiar în lipsa unui acord al părților în această privință, să invoce o excepție de necompetență internațională.</p> <p>Articolul 12 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 2201/2003 trebuie interpretat în sensul că, atunci când o instanță din statul membru de cetățenie comună a soților, sesizată de reclamant, este competentă să se pronunțe în materie de divorț în temeiul articolului 3 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 2201/2003, condiția privind acceptarea competenței prevăzută la acest articol 12 alineatul (1) litera (b) nu poate fi considerată îndeplinită din moment ce procedura nu are ca obiect răspunderea părintească, iar părâtul nu s-a înfățișat. În această situație, instanța sesizată, competentă să se pronunțe cu privire la divorțul soților, nu este competentă, în temeiul articolului 12 alineatul (1) litera (b) menționat și al articolului 3 litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea</p>

hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere, să se pronunțe asupra unor chestiuni referitoare la răspunderea părintească și, respectiv, la obligația de întreținere față de copilul în cauză.

Noțiunea de „răspundere părintească”, în sensul Regulamentului nr. 2201/2003, trebuie interpretată în sensul că acoperă deciziile referitoare în special la încredințarea și la reședința copilului, dar nu include contribuția părinților la cheltuielile de creștere și de educare a copilului, care se circumscrie noțiunii de „obligație de întreținere” și intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 4/2009.

**Cauza C-548/18, BGL BNP Paribas** - Articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) trebuie interpretat în sensul că nu desemnează, în mod direct sau prin analogie, legea aplicabilă privind opozabilitatea față de terți a unei cesiuni de creanță în cazul unor cesiuni multiple a unei creanțe de către același creditor la cesionari succesivi.

**Cauza C-272/18, Verein für Konsumenteninformation** - Articolul 1 alineatul (2) litera (e) din Convenția privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale, și articolul 1 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) trebuie interpretate în sensul că nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestei convenții și al acestui regulament unele obligații contractuale precum cele în discuție în litigiul principal, ce decurg dintr-un contract de fiducie care are ca obiect administrarea unei participații într-o societate în comandită.

Articolul 5 alineatul (4) litera (b) din Convenția privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale și articolul 6 alineatul (4) litera (a) din Regulamentul nr. 593/2008 trebuie interpretate în sensul că nu se încadrează în sfera excluderii prevăzute în aceste dispoziții un contract de fiducie în temeiul căruia serviciile care sunt datorate consumatorului trebuie să fie prestate de pe teritoriul altei țări, la distanță, în țara în care acesta își are reședința obișnuită.

Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că o clauză a unui contract de fiducie referitor la administrarea unei participații în comandită precum cele în discuție în litigiul principal, încheiat între un profesionist și un consumator, care nu a fost negociată în mod individual și în temeiul căreia dreptul aplicabil este cel al statului membru în care este situat sediul societății în comandită, este abuzivă, în sensul acestei dispoziții, atunci când îl induce în eroare pe consumator, dându-i impresia că doar legea acestui stat membru este aplicabilă contractului, fără a-l informa despre faptul că el beneficiază de asemenea, în temeiul articolului 5 alineatul (2) din Convenția privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale și al articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 593/2008, de protecția asigurată de dispozițiile imperative ale dreptului național care ar fi aplicabil în lipsa acestei clauze.



<p><b>Mediu</b></p>	<p><b><u>Cauza C-636/18, Comisia/Franța</u></b> - Prin depășirea în mod sistematic și persistent, începând cu 1 ianuarie 2010, a valorii- limită anuale pentru dioxidul de azot (NO2) în 12 aglomerări și zone de calitate a aerului franceze și prin depășirea în mod sistematic și persistent, începând cu 1 ianuarie 2010, a valorii- limită orare pentru NO2 în două aglomerări și zone de calitate a aerului, Republica Franceză a continuat, de la această dată, să încalce obligațiile care îi revin în temeiul articolului 13 alineatul (1) din Directiva 2008/50/CE privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa coroborat cu anexa XI la aceasta, de la intrarea în vigoare a valorilor- limită în anul 2010.</p> <p>Republica Franceză nu și- a îndeplinit, începând cu 11 iunie 2010, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 23 alineatul (1) din directiva menționată coroborat cu anexa XV la aceasta, în special obligația stabilită la articolul 23 alineatul (1) al doilea paragraf din aceeași directivă de a se asigura ca perioada de depășire să fie cât mai scurtă cu putință.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p> <p><b><u>Cauza C-616/17, Blaise și alții</u></b> - Examinarea întrebărilor preliminare nu a revelat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului (CE) nr. 1107/2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<p><b>Achiziții publice</b></p>	<p><b><u>Cauza C-267/18, Delta Antrepriză de Construcții și Montaj 93</u></b> - Articolul 57 alineatul (4) litera (g) din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE trebuie interpretat în sensul că subcontractarea de către un operator economic a unei părți din lucrări în cadrul unui contract de achiziții publice anterior, decisă fără consimțământul autorității contractante și care a condus la rezilierea acestui contract, constituie o deficiență semnificativă sau persistentă la îndeplinirea unei cerințe de fond aferente contractului de achiziții publice menționat, în sensul dispoziției respective, și este, așadar, de natură să justifice excluderea acestui operator economic de la participarea la o procedură de atribuire a unui contract de achiziții publice ulterior dacă, după ce a procedat la propria evaluare a integrității și a fiabilității operatorului economic vizat de rezilierea contractului de achiziții publice anterior, autoritatea contractantă care organizează această procedură de achiziție publică ulterioară apreciază că o astfel de subcontractare determină ruperea legăturii de încredere cu operatorul economic în cauză. Înainte de a pronunța o astfel de excludere, autoritatea contractantă trebuie însă, în conformitate cu articolul 57 alineatul (6) din această directivă coroborat cu considerentul (102) al directivei menționate, să lase posibilitatea acestui operator economic să prezinte măsurile corective pe care le- a adoptat ca urmare a rezilierii contractului de achiziții publice anterior.</p> <p><b><u>Cauza C-285/18, Irgita</u></b> - O situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care un contract de achiziții publice este atribuit de o</p>

	<p>autoritate contractantă unei persoane juridice asupra căreia exercită un control similar celui pe care îl exercită asupra propriilor servicii, în cadrul unei proceduri inițiate în timp ce Directiva 2004/18 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii era încă în vigoare și care a condus la încheierea unui contract ulterior abrogării acestei directive, și anume la 18 aprilie 2016, intră în domeniul de aplicare al Directivei 2014/24 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE în ipoteza în care autoritatea contractantă a soluționat în mod definitiv problema dacă era obligată să recurgă la o procedură concurențială prealabilă pentru atribuirea unui contract de achiziții publice după această dată.</p> <p>Articolul 12 alineatul (1) din Directiva 2014/24 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei norme naționale prin care un stat membru impune, pentru încheierea unei operațiuni interne, printre altele, condiția ca atribuirea unui contract de achiziții publice să nu permită garantarea calității serviciilor, accesibilitatea sau continuitatea acestora, atât timp cât alegerea exprimată în favoarea unui mod de prestare a serviciilor în special și efectuată într- un stadiu anterior celui al atribuirii contractului de achiziții publice respectă principiile egalității de tratament, nediscriminării, recunoașterii reciproce, proporționalității și transparenței.</p> <p>Articolul 12 alineatul (1) din Directiva 2014/24, citit în lumina principiului transparenței, trebuie interpretat în sensul că cerințele impuse de statele membre pentru încheierea de operațiuni interne trebuie să fie enunțate prin intermediul unor norme de drept pozitiv specifice și clare în materie de achiziții publice, care trebuie să fie suficient de accesibile și de previzibile în aplicarea lor pentru a evita orice risc de arbitrar, aspect a cărui verificare va reveni, în speță, instanței de trimitere.</p> <p>Încheierea unei operațiuni interne care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 12 alineatul (1) literele (a)-(c) din Directiva 2014/24 nu este în sine conformă cu dreptul Uniunii.</p>
<p><b>Politica privind imigrarea</b></p>	<p><b><u>Cauza C-302/18, X</u></b> - Articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2003/109/CE privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „resurse” prevăzută de această dispoziție nu privește numai „resursele proprii” ale solicitantului statutului de rezident pe termen lung, ci poate acoperi și resursele puse la dispoziția acestui solicitant de către un terț, în măsura în care, ținând seama de situația individuală a solicitantului în cauză, acestea sunt considerate stabile, regulate și suficiente.</p>

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna noiembrie 2019**

Domeniul	Decizii CJUE
Apropierea legislațiilor	<p><b><u>Cauza C-363/19, Organisation juive européenne și Vignoble Psagot</u></b> - Articolul 9 alineatul (1) punctul (i) din Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, coroborat cu articolul 26 alineatul (2) litera (a) din acest regulament trebuie interpretat în sensul că produsele alimentare originare dintr- un teritoriu ocupat de Statul Israel trebuie să poarte nu numai mențiunea acestui teritoriu, ci și, în cazul în care astfel de produse alimentare provin dintr- o localitate sau dintr- un ansamblu de localități care constituie o colonie israeliană din interiorul teritoriului respectiv, mențiunea acestei proveniențe.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
Stat de drept	<p><b><u>Cauza C-192/18, Comisia/Polonia (Indépendance des juridictions de droit commun)</u></b> - Prin introducerea, prin articolul 13 punctele 1-3 din Legea de modificare a Legii privind pensiile pentru limită de vârstă care pot fi plătite din Fondul de securitate socială și a altor legi, a unei vârste de pensionare diferite pentru femeile și bărbații care aparțin corpului judecătorilor de la instanțele de drept comun poloneze și de la Sąd Najwyższy (Curtea Supremă, Polonia) sau corpului procurorilor polonezi, Republica Polonă nu și- a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 157 TFUE, precum și al articolului 5 litera (a) și al articolului 9 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2006/54/CE privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă.</p> <p>Prin faptul că, în temeiul articolului 1 punctul 26 literele b) și c) din Legea de modificare a Legii privind pensiile pentru limită de vârstă care pot fi plătite din Fondul de securitate socială și a altor legi din 12 iulie 2017, a conferit ministrului justiției (Polonia) puterea de a autoriza sau nu exercitarea în continuare a funcțiilor judecătorilor de la instanțele de drept comun poloneze peste noua vârstă de pensionare a judecătorilor respectivi, astfel cum a fost redusă prin articolul 13 punctul 1 din aceeași lege, Republica Polonă nu și- a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p> <p><b><u>Cauza C-585/18, A.K. (Indépendance de la chambre disciplinaire de la Cour suprême)</u></b> - Curtea a considerat că nu este necesar să se răspundă la întrebările adresate de Camera pentru litigii de muncă și asigurări sociale a Curții Supreme a Poloniei în cauza C- 585/18 și</p>

	<p>nici la prima întrebare adresată de aceeași instanță în cauzele C- 624/18 și C- 625/18, iar în ceea ce privește a doua și a treia întrebare adresate în cauzele C- 624/18 și C- 625/18, trebuie să se răspundă după cum urmează:</p> <p>Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretate în sensul că se opun ca litigii privind aplicarea dreptului Uniunii să poată intra în competența exclusivă a unei entități care nu constituie o instanță independentă și imparțială, în sensul primei dintre aceste dispoziții. Aceasta este situația în cazul în care condițiile obiective în care a fost creată entitatea respectivă și caracteristicile acesteia, precum și modul în care membrii săi au fost numiți sunt de natură să dea naștere unor îndoieli legitime, în percepția justițiabililor, referitoare la impenetrabilitatea acestei entități în privința unor elemente exterioare, în special a unor influențe directe sau indirecte ale puterilor legislative și executive, și la neutralitatea sa în raport cu interesele care se înfruntă și, astfel, pot conduce la o lipsă a aparenței de independență sau de imparțialitate a entității menționate care să fie de natură să aducă atingere încrederii pe care justiția trebuie să o inspire acestor justițiabili într-o societate democratică. Revine instanței de trimitere sarcina de a stabili, ținând seama de toate elementele relevante de care dispune, dacă aceasta este situația în ceea ce privește o entitate precum Camera Disciplinară a Curții Supreme.</p> <p>Într-o asemenea ipoteză, principiul supremației dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că impune instanței de trimitere să lase neaplicată dispoziția din dreptul național care conferă competența de a soluționa litigiile principale entității menționate, astfel încât acestea să poată fi judecate de o instanță care îndeplinește cerințele de independență și de imparțialitate sus-menționate și care ar fi competentă în domeniul în cauză dacă dispoziția respectivă nu ar împiedica acest lucru.</p> <p><a href="#">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<p><b>Politică de azil</b></p>	<p><b><u>Cauza C-706/18, Belgische Staat (Régime de décision implicite d'acceptation)</u></b> - Directiva 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia, în absența unei decizii la expirarea unui termen de șase luni de la data depunerii cererii de reîntregire a familiei, autoritățile naționale competente trebuie să elibereze din oficiu un permis de ședere solicitantului, fără a trebui în mod necesar să constate în prealabil că acesta din urmă îndeplinește efectiv condițiile pentru șederea în statul membru gazdă în conformitate cu dreptul Uniunii.</p> <p><b><u>Cauza C-233/18, Haqbin</u></b> - Articolul 20 alineatele (4) și (5) din Directiva 2013/33/UE de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională trebuie interpretat, în lumina</p>

	<p>articolului 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în sensul că un stat membru nu poate să prevadă, printre sancțiunile susceptibile să fie aplicate unui solicitant în cazul unei încălcări grave a regulilor centrelor de cazare, precum și al unui comportament deosebit de violent, o sancțiune care constă în retragerea, chiar și temporar, a beneficiului condițiilor materiale de primire, în sensul articolului 2 literele (f) și (g) din această directivă, care are legătură cu cazarea, cu hrana sau cu îmbrăcămintea, întrucât ar avea ca efect privarea acestui solicitant de posibilitatea de a face față celor mai elementare nevoi. Aplicarea altor sancțiuni în temeiul articolului 20 alineatul (4) menționat trebuie să respecte, în orice împrejurări, condițiile prevăzute la alineatul (5) al acestui articol, în special pe cele privind respectarea principiului proporționalității și a demnității umane. În ceea ce privește un minor neînsoțit, aceste sancțiuni trebuie, având în vedere, printre altele, articolul 24 din Carta drepturilor fundamentale, să fie adoptate luând în considerare îndeosebi interesul superior al copilului.</p> <p><a href="#">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<b>Cooperare judiciară în materie penală</b>	<p><b><a href="#">Cauza C-653/19 PPU, Spetsializirana prokuratura</a></b> - Articolul 6 din Directiva (UE) 2016/343 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, precum și articolele 6 și 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene nu sunt aplicabile unei legislații naționale care supune repunerea în libertate a unei persoane plasate în arest preventiv condiției stabilirii, de către această persoană, a existenței unor împrejurări noi care justifică această repunere în libertate.</p>
<b>Spațiul de libertate, securitate și justiție</b>	<p><b><a href="#">Cauza C-706/18, Belgische Staat (Régime de décision implicite d'acceptation)</a></b> - Directiva 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia, în absența unei decizii la expirarea unui termen de șase luni de la data depunerii cererii de reîntregire a familiei, autoritățile naționale competente trebuie să elibereze din oficiu un permis de ședere solicitantului, fără a trebui în mod necesar să constate în prealabil că acesta din urmă îndeplinește efectiv condițiile pentru șederea în statul membru gazdă în conformitate cu dreptul Uniunii.</p>
<b>Politică socială</b>	<p><b><a href="#">Cauza C-396/18, Cafaro</a></b> - Articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede încetarea automată a raportului de muncă al piloților angajați de o societate care exploatează aeronave în cadrul unor activități legate de protecția securității naționale a unui stat membru atunci când ating</p>

	<p>vârsta de 60 de ani, cu condiția ca o astfel de reglementare să fie necesară pentru securitatea publică, în sensul acestei dispoziții, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p>Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2000/78 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede încetarea automată a raportului de muncă al piloților angajați de o societate care exploatează aeronave în cadrul unor activități legate de protecția securității naționale a unui stat membru atunci când ating vârsta de 60 de ani, cu condiția ca o astfel de reglementare să fie proporțională, în sensul acestei dispoziții, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p><b><u>Cauza C-609/17, TSN</u></b> - Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru trebuie interpretat în sensul că nu se opune unor reglementări naționale și unor convenții colective care prevăd acordarea unor zile de concediu anual plătit care depășesc perioada minimă de patru săptămâni prevăzută de dispoziția menționată, excluzând în același timp reportarea din motive de boală a acestor zile de concediu.</p> <p>Articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene coroborat cu articolul 51 alineatul (1) din aceasta trebuie interpretat în sensul că nu are vocație să se aplice în prezența unor astfel de reglementări naționale și de convenții colective.</p>
<p><b>Fiscalitate</b></p>	<p><b><u>Cauza C-68/18, Petrotel-Lukoil</u></b> - Articolul 21 alineatul (3) din Directiva 2003/96/CE privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității trebuie interpretat în sensul că se opune unor dispoziții sau unor practici naționale care prevăd impozitarea unor produse energetice consumate în cadrul centralei termoelectrice a instituției în care au fost fabricate în măsura în care acest consum urmărește să producă produse energetice prin generarea energiei termice necesare procesului tehnologic de fabricare a produselor menționate. Această interpretare nu aduce atingere aplicării, în principiu, a articolului 14 alineatul (1) litera (a) din această directivă părții din produsele energetice consumate în scopul producerii de electricitate.</p> <p>Articolul 2 alineatul (3) din Directiva 2003/96, precum și principiul proporționalității trebuie interpretate în sensul că se opun unor dispoziții sau unor practici naționale care prevăd, în lipsa introducerii unei cereri la autoritățile fiscale competente în scopul încadrării din punctul de vedere al stabilirii accizelor a unor produse energetice al căror nivel de impozitare nu a fost stabilit prin această directivă, aplicarea ratei de acciză prevăzute pentru motorină și menținerea acestei rate, chiar dacă ulterior a fost obținută o decizie de încadrare prin care aceste produse au fost asimilate cu păcura.</p> <p><b><u>Cauza C-400/18, Infohos</u></b> - Articolul 13 secțiunea A alineatul (1) litera (f) din A șasea directivă 77/388/CEE privind armonizarea</p>



	<p>legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care supune acordarea scutirii de taxa pe valoarea adăugată condiției ca grupurile independente de persoane să furnizeze servicii exclusiv membrilor lor, ceea ce are ca efect că astfel de grupuri care furnizează servicii și către persoane care nu sunt membri ai grupului sunt integral supuse plății taxei pe valoarea adăugată, inclusiv pentru serviciile furnizate membrilor lor.</p>
<b>Transporturi</b>	<p><b><u>Cauza C-349/18, Kanyeba</u></b> - Articolul 3 punctul 8 din Regulamentul (CE) nr. 1371/2007 privind drepturile și obligațiile călătorilor din transportul feroviar trebuie interpretat în sensul că o situație în care un călător urcă la bordul unui tren liber accesibil în vederea efectuării unei călătorii fără să își fi procurat o legitimație de transport intră în sfera noțiunii de „contract de transport”, în sensul acestei dispoziții.</p> <p>Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că se opune, pe de o parte, ca o instanță națională care constată caracterul abuziv al unei clauze penale prevăzute într- un contract încheiat între un profesionist și un consumator să reducă cuantumul penalității puse de această clauză în sarcina consumatorului respectiv și, pe de altă parte, ca o instanță națională să înlocuiască clauza menționată, în temeiul principiilor din dreptul contractelor, cu o dispoziție de drept național cu caracter supletiv, cu excepția cazului în care contractul în cauză nu poate continua să existe în cazul eliminării clauzei abuzive, iar anularea contractului în ansamblul său expune consumatorul unor consecințe deosebit de prejudiciabile.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<b>Protecția consumatorilor</b>	<p><b><u>Cauza C-75/19, BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București și Secapital</u></b> - Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contracte încheiate cu consumatorii trebuie interpretată în sensul că se opune unei norme de drept național în temeiul căreia un consumator care a încheiat un contract de credit cu o instituție de credit și împotriva căruia acest profesionist a început o procedură de executare silită este decăzut din dreptul de a invoca existența unor clauze abuzive pentru a contesta procedura menționată după expirarea unui termen de 15 zile de la comunicarea primelor acte ale acestei proceduri, chiar dacă acest consumator are la dispoziție, în temeiul dreptului național, o acțiune în justiție în scopul constatării existenței unor clauze abuzive a cărei introducere nu este supusă niciunui termen, dar a cărei soluție nu produce efecte asupra celei care rezultă din procedura de executare silită și care îi poate fi impusă consumatorului înainte de soluționarea acțiunii în constatarea existenței unor clauze abuzive.</p> <p><b><u>Cauza C-213/18, Adriano Guaitoli și alții împotriva easyJet</u></b></p>

**Airline Co. Ltd** - Articolul 7 punctul 1, articolul 67 și articolul 71 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, precum și articolul 33 din Convenția pentru unificarea anumitor norme referitoare la transportul aerian internațional, trebuie interpretate în sensul că instanța dintr- un stat membru sesizată cu o acțiune prin care se solicită atât satisfacerea drepturilor forfetare și uniformizate prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91, cât și repararea unui prejudiciu suplimentar care intră în domeniul de aplicare al acestei convenții are obligația de a stabili competența ținând seama de articolul 7 punctul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012, pentru primul capăt de cerere, și de articolul 33 din convenția menționată, pentru al doilea capăt de cerere.

Articolul 33 alineatul (1) din Convenția pentru unificarea anumitor norme referitoare la transportul aerian internațional trebuie interpretat în sensul că reglementează, în cazul acțiunilor în repararea unui prejudiciu care intră în domeniul de aplicare al acestei convenții, atât repartizarea competenței judiciare între statele părți la convenție, cât și repartizarea competenței teritoriale între instanțele fiecăruia dintre aceste state.

**Cauza C-419/18, Profi Credit Polska** - Articolul 1 alineatul (1), articolul 3 alineatul (1), articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care, în scopul garantării plății creanței rezultate dintr- un contract de credit de consum încheiat între un profesionist și un consumator, permite să se stipuleze în acest contract o obligație în sarcina debitorului de a emite un bilet la ordin în alb și care condiționează legalitatea emiterii unui astfel de bilet la ordin de încheierea în prealabil a unui acord cambial care stabilește modalitățile potrivit cărora respectivul bilet poate fi completat, sub rezerva ca această clauză și acest acord să respecte articolele 3 și 5 din această directivă, precum și articolul 10 din Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13, precum și articolul 10 alineatul (2) din Directiva 2008/48 trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care, în împrejurări precum cele în discuție în litigiile principale, o instanță națională are îndoieli serioase cu privire la temeinicia unei cereri care se bazează pe un bilet la ordin care vizează garantarea creanței rezultate dintr- un contract de credit de consum, iar acest bilet a fost emis inițial în alb de emitent și completat ulterior de beneficiar, instanța respectivă are obligația de a

	<p>examina din oficiu dacă clauzele convenite între părți au un caracter abuziv și, în acest sens, poate impune profesionistului să furnizeze înscrisul care atestă aceste clauze, astfel încât instanța menționată să fie în măsură să se asigure de respectarea drepturilor pe care consumatorii le au în temeiul acestor directive.</p>
<p><b>Cooperare judiciară în materie civilă</b></p>	<p><b><u>Cauza C-555/18, K.H.K. (Saisie conservatoire des comptes bancaires)</u></b> - Articolul 4 punctul 10 din Regulamentul (UE) nr. 655/2014 de instituire a unei proceduri pentru ordonanța asigurătorie europeană de indisponibilizare a conturilor bancare în vederea facilitării recuperării transfrontaliere a datoriilor în materie civilă și comercială trebuie să fie interpretat în sensul că o somație de plată precum cea în discuție în litigiul principal, care nu este executorie, nu face parte din sfera noțiunii de „act autentic” în sensul acestei dispoziții.</p> <p>Articolul 5 litera (a) din Regulamentul nr. 655/2014 trebuie să fie interpretat în sensul că o procedură de somație de plată în curs precum cea în discuție în litigiul principal poate fi calificată drept „procedur[ă] pe fond” în sensul acestei dispoziții.</p> <p>Articolul 45 din Regulamentul nr. 655/2014 trebuie să fie interpretat în sensul că vacanța judecătorească nu intră în sfera noțiunii de „circumstanțe excepționale” în sensul acestei dispoziții.</p>
<p><b>Mediu</b></p>	<p><b><u>Cauza C-280/18, Flausch și alții</u></b> - Articolul 6 din Directiva 2011/92 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să conducă operațiunile de participare a publicului la procesul de adoptare a deciziilor aferente unui proiect la nivelul sediului autorității administrative regionale competente, iar nu la nivelul unității municipale de care depinde locul amplasării acestui proiect, atunci când normele concrete puse în aplicare nu asigură o respectare efectivă a drepturilor publicului interesat, aspect a cărui verificare revine instanței naționale.</p> <p>Articolele 9 și 11 din Directiva 2011/92 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări precum cea în discuție în litigiul principal, care are ca rezultat să impună unor membri ai publicului interesat un termen pentru depunerea unei acțiuni care începe să curgă de la data anunțului privind autorizarea unui proiect pe internet, atunci când acești membri ai publicului interesat nu au avut în prealabil posibilitatea adecvată de a se informa cu privire la procedura de autorizare în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din această directivă.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<p><b>Fonduri europene</b></p>	<p><b><u>Cauza C-722/18, KROL</u></b> - Articolul 1 și articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2000/35/CE privind combaterea întârzierii efectuării plăților în cazul tranzacțiilor comerciale trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale precum cea în discuție în litigiul</p>

	<p>principal, în temeiul căreia tranzacțiile comerciale finanțate în întregime sau parțial din fonduri structurale și din Fondul de coeziune al Uniunii Europene sunt excluse de la beneficiul compensației prevăzute de această directivă pentru întârzierea efectuării plăților.</p>
<p><b>Neexecutarea unei hotărâri a Curții</b></p>	<p><b><u>Cauza C-261/18, Comisia/Irlanda (Parc éolien de Derrybrien)</u></b> - Curtea a constatat că, prin neadoptarea tuturor măsurilor necesare pentru executarea Hotărârii din 3 iulie 2008, Comisia/Irlanda (C- 215/06, EU:C:2008:380), respectivul stat membru nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE.</p> <p>Curtea a obligat Irlanda la plata: unei sume forfetare în cuantum de 5 000 000 de euro, către Comisia Europeană; a unei penalități cu titlu cominatoriu în cuantum de 15 000 de euro pe zi începând de la data pronunțării Hotărârii în cauza C-261/18 și până la executarea celei pronunțate în cauza C- 215/06; cheltuielilor de judecată.</p> <p><u><a href="http://www.curia.europa.eu">Comunicatul de presă</a></u> este disponibil pe site-ul <u><a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a></u>.</p>

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna  
decembrie 2019**

<b>Domeniul</b>	<b>Decizii CJUE</b>
<p><b>Cooperare judiciară în materie penală</b></p>	<p><b><u>Cauza C-627/19 PPU, Openbaar Ministerie (Procureur du Roi de Bruxelles)</u></b> - Decizia- cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia- cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretată în sensul că cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze o persoană pe numele căreia a fost emis un mandat european de arestare pentru efectuarea urmăririi penale sunt îndeplinite din moment ce, potrivit legislației statului membru emitent, condițiile de eliberare a acestui mandat și în special caracterul său proporțional fac obiectul unui control jurisdicțional în acest stat membru.</p> <p><b><u>Cauza C-625/19 PPU, Openbaar Ministerie (Parquet Suède)</u></b> - Decizia- cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia- cadru 2009/299/JAI, trebuie interpretată în sensul că cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze o persoană pe numele căreia a fost emis un mandat european de arestare pentru efectuarea urmăririi penale sunt îndeplinite din moment ce, potrivit legislației statului membru emitent, condițiile de eliberare a acestui mandat și în special caracterul său proporțional fac obiectul unui control jurisdicțional în acest stat membru.</p> <p><b><u>Cauza C-566/19 PPU, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg () și Tours)</u></b> - Articolul 6 alineatul (1) din Decizia- cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, trebuie interpretat în sensul că intră în sfera noțiunii de „autoritate judiciară emitentă”, în sensul acestei dispoziții, magistrații din cadrul parchetului unui stat membru, care exercită acțiunea penală și se află sub îndrumarea și controlul superiorilor lor ierarhici, din moment ce statutul lor le conferă o garanție de independență, în special în raport cu puterea executivă, la emiterea mandatului european de arestare.</p> <p>Decizia- cadru 2002/584, trebuie interpretată în sensul că cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective de care trebuie să beneficieze o persoană pe numele căreia a fost emis un mandat european de arestare pentru efectuarea urmăririi penale sunt îndeplinite din moment ce, în conformitate cu legislația statului membru emitent, condițiile de emitere a acestui mandat și în special caracterul său proporțional fac obiectul unui control jurisdicțional în</p>

	<p>acest stat membru.  <a href="http://www.curia.europa.eu">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a></p>
<p><b>Cooperare judiciară în materie civilă</b></p>	<p><b><u>Cauza C-493/18, Tiger și alții</u></b> - Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că acțiunea lichidatorului, desemnat de o instanță din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență, care are ca obiect declararea inopozabilității față de masa credală a vânzării unui bun imobil situat în alt stat membru, precum și a ipotecii constituite asupra acestuia, este de competența exclusivă a instanțelor din primul stat membru.</p> <p>Articolul 25 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că o decizie prin care o instanță a statului membru de deschidere autorizează lichidatorul să inițieze o acțiune în alt stat membru, chiar dacă acțiunea respectivă ar fi de competența exclusivă a acestei instanțe, nu poate avea ca efect conferirea unei competențe internaționale instanțelor din acest alt stat membru.</p> <p><b><u>Cauza C-421/18, Ordre des avocats du barreau de Dinant</u></b> - Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că un litigiu privind obligația unui avocat de a plăti contribuții profesionale anuale pe care le datorează ordinului avocaților căruia îi aparține nu intră în domeniul de aplicare al acestui regulament decât cu condiția ca, atunci când îi solicită acestui avocat să execute obligația menționată, ordinul respectiv să nu acționeze, în temeiul dreptului național aplicabil, în exercitarea unei prerogative de putere publică, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p>Articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune prin care un ordin al avocaților urmărește să obțină obligarea unuia dintre membrii săi la plata contribuțiilor profesionale anuale pe care acesta le datorează și care au în esență ca obiect finanțarea unor servicii, precum serviciile de asigurare, trebuie considerată o acțiune în „materie contractuală”, în sensul acestei dispoziții, cu condiția ca aceste contribuții să constituie contrapartida unor prestații furnizate de ordinul respectiv membrilor săi și ca aceste prestații să fie consimțite în mod liber de membrul în cauză, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p><b><u>Cauza C-433/18, Aktiva Finants</u></b> - Articolul 43 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei proceduri în constatarea admisibilității unei căi de atac în vederea unei examinări suplimentare în care, pe de o parte, o instanță de apel se pronunță cu privire la admiterea căii de atac menționate pe baza hotărârii pronunțate în primă instanță, a căii de atac cu care este sesizată, a unor</p>



	<p>eventuale observații formulate de intimat și, dacă se dovedește necesar, pe baza altor elemente din dosar, precum și, pe de altă parte, admisibilitatea căii de atac trebuie constatată, printre altele, în cazul în care există îndoieli cu privire la corectitudinea hotărârii în discuție, în cazul în care este imposibil să se aprecieze corectitudinea acestei hotărâri fără a se constata admisibilitatea căii de atac în vederea unei examinări suplimentare sau în cazul în care există un alt motiv serios pentru constatarea admisibilității căii de atac în vederea unei examinări suplimentare.</p> <p>Articolul 43 alineatul (3) din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei proceduri de examinare a unei căi de atac împotriva unei hotărâri referitoare la cererea de încuviințare a executării care nu impune ca intimatul să fie ascultat în prealabil atunci când este pronunțată o hotărâre favorabilă acestuia din urmă.</p>
<p><b>Fiscalitate</b></p>	<p><b><u>Cauza C-679/19</u>, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București</b> - Articolele 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru care, pentru a sancționa neîndeplinirea obligației de declarare a sumelor importante de numerar la intrarea sau la ieșirea de pe teritoriul acestui stat, prevede, în plus față de aplicarea unei amenzi administrative, confiscarea în beneficiul statului a sumei nedeclarate care depășește 10 000 de euro.</p> <p><b><u>Cauza C-707/18</u>, Amărăști Land Investment</b> -Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretată în sensul că nu se opune ca părțile la o operațiune care are ca obiectiv transferul dreptului de proprietate asupra unor imobile să convină asupra unei clauze potrivit căreia viitorul cumpărător va suporta în tot sau în parte cheltuielile aferente formalităților administrative legate de această operațiune, în special pe cele referitoare la prima înscriere a acestor imobile în Registrul național de publicitate imobiliară. Cu toate acestea, simpla prezență a unei astfel de clauze într- o promisiune sinalagmatică de vânzare a unor imobile nu este determinantă pentru a stabili dacă viitorul cumpărător dispune de un drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente plății cheltuielilor rezultate din prima înscriere a imobilelor în cauză în Registrul național de publicitate imobiliară.</p> <p>Directiva 2006/112, în special articolul 28 din aceasta, trebuie interpretată în sensul că, în cadrul unei promisiuni sinalagmatică de vânzare a unor imobile neînscrise în Registrul național de publicitate imobiliară, viitorul cumpărător persoană impozabilă care, astfel cum s- a angajat prin această promisiune pe cale contractuală față de viitorul vânzător, efectuează demersurile necesare pentru prima înscriere a imobilelor respective în acest registru prin recurgerea la servicii prestate de terți persoane impozabile este considerat a fi prestat el însuși viitorului vânzător serviciile în cauză, în sensul acestui articol 28, chiar dacă părțile la contract au convenit că prețul</p>

	de vânzare a imobilelor menționate nu include contravaloarea operațiunilor de cadastrare.
<b>Politică socială</b>	<p><b><u>Cauza C-450/18, Instituto Nacional de la Seguridad Social (Complément de pension pour les mères)</u></b> - Directiva 79/7/CEE privind aplicarea treptată a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede dreptul la un supliment la pensie pentru femeile care au avut cel puțin doi copii biologici sau adoptați și care beneficiază de pensii pentru incapacitate permanentă de tip contributiv în cadrul unui regim al sistemului de securitate socială național, în timp ce bărbații aflați într- o situație identică nu dispun de dreptul la un astfel de supliment la pensie.</p> <p><b><u>Cauza C-447/18, Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava</u></b> - Articolul 3 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială trebuie să fie interpretat în sensul că o prestație suplimentară plătită anumitor sportivi de înalt nivel care au reprezentat un stat membru sau predecesorii în drept ai acestuia în cadrul unor competiții sportive internaționale nu intră în sfera noțiunii de „prestație pentru limită de vârstă” în sensul acestei dispoziții și, prin urmare, este exclusă din domeniul de aplicare al regulamentulului menționat.</p> <p>Articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 492/2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care condiționează acordarea unei prestații suplimentare instituite în favoarea anumitor sportivi de înalt nivel care au reprezentat acest stat membru sau predecesorii săi în drept în cadrul unor competiții sportive internaționale în special de deținerea de către solicitant a cetățeniei statului membru în discuție.</p> <p><b><u>Cauza C-398/18, Bocero Torrico</u></b> - Articolul 5 litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială trebuie interpretat în sensul că se opune legislației unui stat membru care impune, drept condiție de eligibilitate a unui lucrător pentru o pensie anticipată, ca valoarea pensiei care urmează să fie încasată să fie mai mare decât valoarea minimă a pensiei pe care acest lucrător ar avea dreptul să o primească la vârsta legală de pensionare în temeiul acestei legislații, noțiunea de „pensie care urmează să fie încasată” fiind înțeleasă ca vizând pensia aflată numai în sarcina acestui stat membru, cu excluderea pensiei pe care lucrătorul menționat ar putea să o primească cu titlu de prestații echivalente aflată în sarcina unuia sau a mai multe alte state membre.</p> <p><b><u>Cauza C-168/18, Pensions-Sicherungs-Verein</u></b> - Articolul 8 din Directiva 2008/94/CE privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului trebuie interpretat în sensul că este aplicabil</p>

	<p>unei situații în care un angajator, care plătește prestații de pensie ocupațională prin intermediul unui organism de asigurări sociale la nivel de grup de întreprinderi, nu poate garanta, din cauza stării sale de insolvență, compensarea pierderilor care decurg din reducerea cuantumului respectivelor prestații plătite de acest organism de asigurări sociale la nivel de grup de întreprinderi, reducere care a fost autorizată de autoritatea publică de supraveghere a serviciilor financiare care exercită o supraveghere prudențială a organismului menționat.</p> <p>Articolul 8 din Directiva 2008/94 trebuie interpretat în sensul că o reducere a cuantumului prestațiilor de pensie ocupațională plătite unui fost lucrător salariat, ca urmare a stării de insolvență a fostului său angajator, este considerată ca fiind vădit disproporționată, deși persoana interesată primește cel puțin jumătate din cuantumul prestațiilor care decurg din drepturile sale dobândite, în cazul în care acest fost lucrător salariat trăiește deja sau ar trebui să trăiască din cauza acestei reduceri sub pragul riscului de sărăcie stabilit pentru statul membru în cauză de Eurostat.</p> <p>Articolul 8 din Directiva 2008/94, care prevede o obligație de protecție minimă, este susceptibil să aibă un efect direct, astfel încât poate fi invocat împotriva unui organism de drept privat desemnat de stat ca fiind organismul de garantare în situația insolvenței angajatorilor în materie de pensie ocupațională, în cazul în care, având în vedere misiunea cu care acest organism este investit și condițiile în care o îndeplinește, acest organism poate fi asimilat statului, în măsura în care misiunea de garantare cu care este investit acoperă efectiv tipurile de pensii pentru limită de vârstă în privința cărora este impusă protecția minimă prevăzută la acest articol 8.</p> <p><b><u>Cauza C-16/18, Dobersberger</u></b> - Articolul 1 alineatul (3) litera (a) din Directiva 96/71/CE privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii trebuie interpretat în sensul că nu include prestarea, în cadrul unui contract încheiat de o întreprindere stabilită într- un stat membru și o întreprindere stabilită în alt stat membru și legată prin contract de un operator de transport feroviar stabilit în același stat membru, a unor servicii la bord, de curățenie sau de servire a pasagerilor cu mâncare și băutură, efectuate de lucrători salariați ai primei întreprinderi sau de lucrători puși la dispoziția acesteia de către o întreprindere stabilită la rândul său în primul stat membru, în trenuri internaționale care traversează al doilea stat membru, atunci când acești lucrători desfășoară o parte importantă din munca inerentă acestor servicii pe teritoriul primului stat membru și își încep sau termină serviciul în acest loc.</p>
<p><b>Telecomunicații</b></p>	<p><b><u>Cauza C-87/19, TV Play Baltic</u></b> - Articolul 2 litera (m) din Directiva 2002/21/CE privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (Directiva- cadru) trebuie interpretat în sensul că o activitate de retransmisie a unor programe de televiziune prin intermediul unor</p>

	<p>rețele prin satelit care aparțin unor terți nu intră sub incidența noțiunii „furnizarea unei rețele de comunicații electronice”, în sensul acestei dispoziții.</p> <p>Articolul 31 alineatul (1) din Directiva 2002/22/CE privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (Directiva privind serviciul universal) trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca statele membre să impună o obligație de difuzare a unui program de televiziune unor întreprinderi care retransmit, prin intermediul unor rețele prin satelit care aparțin unor terți, programe de televiziune protejate printr- un sistem de acces condiționat și oferă clienților lor pachete de programe de televiziune.</p> <p>Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca statele membre să impună o obligație de difuzare în mod gratuit a unui canal de televiziune unor întreprinderi care retransmit, prin intermediul unor rețele prin satelit care aparțin unor terți, programe de televiziune protejate printr- un sistem de acces condiționat și oferă clienților lor pachete de programe de televiziune, sub rezerva, pe de o parte, ca această obligație de difuzare să permită unui număr sau unui procent semnificativ de utilizatori finali ai ansamblului mijloacelor de difuzare a programelor de televiziune să aibă acces la canalul care beneficiază de obligația menționată și, pe de altă parte, de a se ține seama de repartizarea geografică a utilizatorilor finali ai serviciilor furnizate de operatorul căruia îi este impusă aceeași obligație de difuzare, de împrejurarea că acesta retransmite acest canal fără criptare și de cea că respectivul canal este accesibil în mod gratuit pe internet, precum și prin rețeaua de televiziune terestră, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p>
<p><b>Societate informațională</b></p>	<p><b><u>Cauza C-390/18, Airbnb Ireland</u></b> - Articolul 2 litera (a) din Directiva 2000/31/CE privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic), care face trimitere la articolul 1 alineatul (1) litera (b) din Directiva (UE) 2015/1535 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale, trebuie interpretat în sensul că un serviciu de intermediere care are ca obiect, prin intermediul unei platforme electronice, să pună în legătură, în schimbul unei remunerații, potențiali locatari cu locatori profesioniști sau neprofesioniști care propun servicii de cazare de scurtă durată, furnizând totodată un anumit număr de prestații accesorii acestui serviciu de intermediere, trebuie să fie calificat drept „serviciu al societății informaționale” care intră sub incidența Directivei 2000/31.</p> <p>Articolul 3 alineatul (4) litera (b) a doua liniuță din Directiva 2000/31 trebuie interpretat în sensul că un particular se poate opune să îi fie aplicate, în cadrul unei proceduri penale cu constituire ca parte civilă, măsuri ale unui stat membru care restrâng libera circulație a unui</p>

	<p>serviciu al societății informaționale pe care îl furnizează din alt stat membru, atunci când măsurile menționate nu au fost notificate în conformitate cu această dispoziție.</p> <p><a href="http://www.curia.europa.eu">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p> <p><b><u>Cauza C-263/18, Nederlands Uitgeversverbond și Groep Algemene Uitgevers</u></b> - Furnizarea către public, prin descărcare, a unei cărți electronice în scopul unei utilizări permanente intră sub incidența noțiunii de „comunicare publică” și, mai precis, a celei de „punere la dispoziția publicului a operelor [autorilor], astfel încât oricine să poată avea acces la acestea din orice loc și în orice moment”, în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională.</p> <p><a href="http://www.curia.europa.eu">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<p><b>Protecția consumatorilor</b></p>	<p><b><u>Cauza C-465/19, B &amp; L Elektrogeräte</u></b> - Articolul 2 punctul 8 din Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor coroborat cu articolul 2 punctul 9 din aceasta trebuie interpretat în sensul că un contract încheiat între un comerciant și un consumator într- un stand deținut de un comerciant cu ocazia unui târg comercial, imediat după ce consumatorul care se afla pe aleea comună diferitelor standuri existente într- un pavilion de expoziție al târgului a fost abordat de acest comerciant, este un „contract negociat în afara spațiului comercial” în sensul acestei dispoziții.</p> <p><b><u>Cauza C-290/19, Home Credit Slovakia</u></b> - Articolul 10 alineatul (2) litera (g) din Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori trebuie interpretat în sensul că se opune ca, într- un contract de credit de consum, dobânda anuală efectivă să fie exprimată nu printr- o rată unică, ci printr- un interval care face trimitere la o rată minimă și la o rată maximă.</p> <p><b><u>Cauza C-532/18, Niki Luftfahrt</u></b> - Articolul 17 alineatul (1) din Convenția pentru unificarea anumitor norme referitoare la transportul aerian internațional, încheiată la Montréal, semnată de Comunitatea Europeană, trebuie interpretat în sensul că noțiunea de „accident”, în sensul acestei dispoziții, acoperă toate situațiile care se produc la bordul unei aeronave în care un obiect utilizat pentru serviciul pasagerilor a cauzat o vătămare corporală unui pasager, fără a fi necesar să se verifice dacă aceste situații rezultă dintr- un risc inerent transportului aerian.</p> <p><a href="http://www.curia.europa.eu">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p> <p><b><u>Cauza C-453/18, Bondora</u></b> - Articolul 7 alineatul (2) literele (d) și (e) din Regulamentul (CE) nr. 1896/2006 de instituire a unei proceduri europene de somație de plată, precum și articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, astfel cum au fost</p>

	<p>interpretate de Curte și citite în lumina articolului 38 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că permit unei „instanțe”, în sensul regulamentului menționat, sesizate în cadrul unei proceduri europene de somație de plată, să solicite creditorului informații suplimentare, referitoare la clauzele din contract invocate în sprijinul creanței în cauză, pentru a efectua controlul din oficiu al caracterului eventual abuziv al acestor clauze și, în consecință, că se opun unei legislații naționale care declară ca fiind inadmisibile documente suplimentare furnizate în acest sens.</p> <p><b><u>Cauza C-708/17, EVN Bulgaria Toplofikatsia</u></b> -Articolul 27 din Directiva 2011/83/UE privind drepturile consumatorilor coroborat cu articolul 5 alineatele (1) și (5) din Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care prevede că proprietarii unui apartament dintr- o clădire aflată în proprietate comună racordat la o rețea de termoficare centralizată sunt obligați să contribuie la cheltuielile legate de consumul de energie termică din părțile comune și din instalația interioară a clădirii, chiar dacă nu au solicitat în mod individual furnizarea energiei termice și nu o utilizează în apartamentul lor.</p> <p>Articolul 13 alineatul (2) din Directiva 2006/32/CE privind eficiența energetică la utilizatorii finali și serviciile energetice și articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2012/27/UE privind eficiența energetică, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede că, într- o clădire aflată în proprietate comună, facturile referitoare la consumul de energie termică aferent instalației interioare sunt stabilite, pentru fiecare proprietar al unui apartament din clădire, în mod proporțional cu volumul încălzit aferent apartamentului său.</p> <p><u><a href="http://www.curia.europa.eu">Comunicatul de presă</a></u> este disponibil pe site-ul <u><a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a></u>.</p>
<p><b>Mediu</b></p>	<p><b><u>Cauza C-752/18, Deutsche Umwelthilfe</u></b> - Dreptul Uniunii, în special articolul 47 primul paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări caracterizate printr- un refuz persistent al unei autorități naționale de a se conforma unei hotărâri judecătorești prin care este obligată să execute o obligație clară, precisă și necondiționată care decurge din dreptul menționat, în special din Directiva 2008/50/CE privind calitatea aerului înconjurător și un aer mai curat pentru Europa, revine instanței naționale competente sarcina să dispună împotriva titularilor unei funcții care implică exercițiul autorității publice privarea de libertate în scopul constrângerii la executarea unei hotărâri judecătorești în cazul în care, în dispozițiile dreptului intern, există un temei legal pentru adoptarea unei asemenea constrângerii care să fie suficient de accesibil, precis și previzibil în aplicarea sa și în măsura în care limitarea care ar fi adusă dreptului la libertate, garantat prin articolul 6 din Carta drepturilor fundamentale, în urma unei astfel de dispuneri respectă celelalte condiții impuse în această privință la</p>



	<p>articolul 52 alineatul (1) din aceasta. În schimb, în lipsa unui astfel de temei juridic în dreptul intern, dreptul Uniunii nu abilitază această instanță să recurgă la o asemenea măsură.</p> <p><a href="http://www.curia.europa.eu">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<b>Concurență</b>	<p><b><a href="#">Cauza C-435/18, Otis și alții</a></b> - 101 TFUE trebuie interpretat în sensul că persoanele care nu acționează în calitate de furnizori sau de cumpărători pe piața afectată de o înțelegere, dar care au acordat subvenții sub forma unor împrumuturi preferențiale cumpărătorilor produselor oferite pe această piață, pot solicita despăgubiri întreprinderilor participante la această înțelegere pentru prejudiciul suferit din cauza faptului că, valoarea acestor subvenții fiind mai mare decât ar fi fost în lipsa respectivei înțelegeri, aceste persoane nu au putut utiliza această diferență în alte scopuri mai profitabile.</p> <p><a href="http://www.curia.europa.eu">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<b>Drept instituțional</b>	<p><b><a href="#">Cauza C-418/18 P, Puppinck și alții/Comisia</a></b> - Curtea, reunită în Marea Cameră, a respins recursul introdus de organizatorii inițiativei cetățenești europene („ICE”) intitulată „Unul dintre noi” împotriva hotărârii Tribunalului, prin care acesta din urmă a respins acțiunea lor având ca obiect anularea Comunicării Comisiei din 28 mai 2014 privind această ICE, al cărei obiectiv este de a interzice și de a pune capăt finanțării de către Uniune a activităților care presupun distrugerea embrionilor umani.</p> <p><a href="http://www.curia.europa.eu">Comunicatul de presă</a> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>
<b>Prelucrarea datelor cu caracter personal</b>	<p><b><a href="#">Cauza C-708/18, Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA</a></b> - Articolul 6 alineatul (1) litera (e) și articolul 7 litera (f) din Directiva 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, citite în lumina articolelor 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unor dispoziții naționale care autorizează instituirea unui sistem de supraveghere video precum sistemul în discuție în litigiul principal instalat în părțile comune ale unui imobil cu destinație de locuință, în scopul de a urmări interese legitime care constau în asigurarea pazei și a protecției persoanelor și a bunurilor, fără consimțământul persoanelor vizate, dacă prelucrarea datelor cu caracter personal efectuată prin intermediul sistemului de supraveghere video în cauză îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 7 litera (f) menționat, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p>

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna  
ianuarie 2020**

<b>Domeniul</b>	<b>Decizii CJUE</b>
<b>Apropierea legislațiilor</b>	<p><b><u>Cauza C-371/18, Sky și alții</u></b> - Articolele 7 și 51 din Regulamentul (CE) privind marca comunitară, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1891/2006, precum și articolul 3 din Prima directivă 89/104/CEE de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci trebuie interpretate în sensul că o marcă comunitară sau o marcă națională nu poate fi declarată nulă total sau parțial pentru motivul că termenii folosiți pentru a desemna produsele și serviciile pentru care această marcă a fost înregistrată sunt lipsiți de claritate și de precizie.</p> <p>Articolul 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1891/2006, și articolul 3 alineatul (2) litera (d) din Prima directivă 89/104/CEE trebuie interpretate în sensul că o cerere de înregistrare a unei mărci fără nicio intenție de a o utiliza pentru produsele și serviciile vizate de înregistrare constituie un act de rea-credință, în sensul acestor dispoziții, dacă solicitantul acestei mărci avea intenția fie să aducă atingere intereselor unor terți într-un mod care nu este conform cu practicile loiale, fie să obțină, chiar fără a viza un terț în special, un drept exclusiv în alte scopuri decât cele care țin de funcțiile unei mărci. Atunci când lipsa intenției de a utiliza marca în conformitate cu funcțiile esențiale ale unei mărci nu privește decât anumite produse sau servicii vizate de cererea de înregistrare a mărcii, această cerere constituie un act de rea-credință numai în măsura în care vizează aceste produse sau servicii.</p> <p>Prima directivă 89/104/CEE trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei dispoziții de drept național potrivit căreia solicitantul unei mărci trebuie să declare că aceasta este utilizată pentru produsele și serviciile vizate de cererea de înregistrare sau că are, cu bună-credință, intenția de a o utiliza în acest scop, în măsura în care încălcarea unei astfel de obligații nu constituie, ca atare, un motiv de nulitate a unei mărci deja înregistrate.</p>
<b>Politică socială</b>	<p><b><u>Cauza C-29/19, Bundesagentur für Arbeit</u></b> - Articolul 62 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații a unui stat membru care, deși prevede calcularea prestațiilor de șomaj pe baza valorii salariului anterior, nu permite, în cazul în care durata primirii salariului plătit persoanei interesate pentru ultima activitate salariată pe care a desfășurat-o în cadrul acestei legislații este mai mică decât perioada de referință prevăzută de legislația respectivă pentru stabilirea salariului pe baza căruia se calculează prestațiile de șomaj, să se ia în considerare salariul primit de persoana în cauză pentru această activitate.</p> <p>Articolul 62 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 883/2004 trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații a unui stat membru care,</p>

	<p>deși prevede calcularea prestațiilor de șomaj pe baza valorii salariului anterior, nu permite, în cazul în care salariul primit de persoana interesată pentru ultima activitate salariată pe care a desfășurat-o în cadrul acestei legislații a fost stabilit și primit abia după încetarea raportului său de muncă, să se ia în considerare salariul primit de persoana în cauză pentru această activitate.</p> <p><b><u>Cauza C-177/18, Baldonado Martín</u></b> - Clauza 4 punctul 1 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care nu prevede plata vreunei indemnizații nici lucrătorilor pe durată determinată angajați ca funcționari temporari, nici funcționarilor de carieră care, dimpotrivă, sunt angajați în cadrul unui raport de muncă pe durată nedeterminată, cu ocazia încetării activității lor, chiar dacă se acordă o asemenea indemnizație personalului contractual pe durată determinată cu ocazia rezilierii contractului lor de muncă pentru un motiv obiectiv. Articolele 151 și 153 TFUE, precum și clauza 4 punctul 1 din acordul-cadru trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care nu prevede plata vreunei indemnizații lucrătorilor pe durată determinată angajați ca funcționari titulari, cu ocazia încetării activității lor, chiar dacă se acordă o indemnizație personalului contractual pe durată determinată cu ocazia expirării termenului contractului de muncă.</p>
<p><b>Libera circulație a capitalurilor</b></p>	<p><b><u>Cauza C-156/17, Köln-Aktienfonds Deka</u></b> - Articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru care prevede că nu i se acordă unui fond de investiții nerezident rambursarea impozitului pe dividende care a fost reținut din dividendele pe care le-a încasat de la entități stabilite în acest stat membru, pentru motivul că nu face dovada că acționarii sau deținătorii de titluri de participare ai acestuia îndeplinesc condițiile stabilite de reglementarea respectivă, sub rezerva ca aceste condiții să nu defavorizeze, de facto, fondurile de investiții nerezidente și ca autoritățile fiscale să impună ca dovada respectării condițiilor menționate să fie făcută și de fondurile de investiții rezidente, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p>Articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care prevede că nu i se acordă unui fond de investiții nerezident rambursarea impozitului pe dividende pe care a trebuit să îl plătească în acest stat membru, pentru motivul că nu îndeplinește condițiile legale de care depinde această rambursare, și anume că nu distribuie integral acționarilor sau deținătorilor de titluri de participare rezultatul plasamentelor sale, în fiecare an în termen de opt luni de la încheierea exercițiului său contabil, atunci când, în statul membru de stabilire al acestuia, rezultatul plasamentelor sale care nu a fost distribuit este considerat ca fiind distribuit sau inclus în impozitul pe care acest stat membru îl reține de la acționari sau de la deținătorii de titluri de participare ca și cum acest profit ar fi fost distribuit, iar, având în vedere obiectivul care stă la baza acestor condiții, un astfel de fond se află într-o situație comparabilă cu cea a unui fond rezident care beneficiază de rambursarea</p>

	acestui impozit, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.
<b>Libera circulație a persoanelor</b>	<b><u>Cauza C-32/19, Pensionsversicherungsanstalt (Cessation d'activité après l'âge du départ à la retraite)</u></b> - Articolul 17 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2004/38/CE privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora trebuie interpretat în sensul că, în scopul obținerii unui drept de ședere permanentă în statul membru gazdă înaintea încheierii unei perioade neîntrerupte de ședere de cinci ani, condițiile referitoare la faptul de a fi lucrat în statul membru respectiv cel puțin în cursul ultimelor douăsprezece luni precedente și de a avea reședința pe teritoriul acestuia o perioadă neîntreruptă mai mare de trei ani se aplică unui lucrător care, în momentul în care își încetează activitatea, a împlinit vârsta prevăzută de legislația acestui stat membru în vederea pensionării pentru limită de vârstă.
<b>Protecția consumatorilor</b>	<p><b><u>Cauza C-381/19, SC Banca E</u></b> - Principiile securității juridice și efectivității trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei norme de procedură care modifică sistemul căilor de atac prevăzut de ordinea juridică internă, prin introducerea unei căi de atac și a unui grad de jurisdicție suplimentare, și care se aplică unui proces aflat deja pe rol la momentul acestei modificări, având ca părți un consumator și un profesionist, din moment ce această nouă cale de atac este deschisă atât consumatorului, cât și profesionistului.</p> <p><b><u>Cauza C-578/18, Energiavirasto</u></b> - Articolul 37 din Directiva 2009/72/CE privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE trebuie interpretat în sensul că nu impune statelor membre să confere autorității de reglementare competența de a soluționa litigiile dintre clienții casnici și operatorii de sistem și de a acorda, în consecință, clientului casnic care a adresat autorității de reglementare o plângere împotriva unui operator de sistem calitatea de „parte”, în sensul acestei dispoziții, și dreptul de a exercita o cale de atac împotriva deciziei luate de autoritatea menționată în urma acestei plângeri.</p> <p><b><u>Cauza C-524/18, Dr. Willmar Schwabe</u></b> - Articolul 10 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1924/2006 privind mențiunile nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare, trebuie interpretat în sensul că cerința pe care o prevede, potrivit căreia orice trimitere la beneficiile generale, nespecifice, ale unui nutrient sau ale unui produs alimentar trebuie să fie însoțită de o mențiune specifică de sănătate inclusă în listele prevăzute la articolul 13 sau la articolul 14 din acest regulament, nu este îndeplinită în cazul în care pe ambalajul unui supliment alimentar figurează, pe rectoul său, o trimitere la beneficiile generale, nespecifice, ale unui nutrient sau ale unui produs alimentar asupra sănătății, în condițiile în care mențiunea de sănătate specifică destinată să o însoțească nu figurează decât pe versoul acestui ambalaj și nu există nicio trimitere explicită, precum un asterisc, între cele două.</p> <p>Articolul 10 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1924/2006, astfel cum a fost modificat de Regulamentul nr. 107/2008, trebuie interpretat în sensul că</p>

	<p>trimiterile la efectele benefice generale, nespecifice, ale unui nutrient sau ale unui produs alimentar asupra bunei sănătăți globale sau asupra bunăstării legate de sănătate trebuie să fie justificate prin dovezi științifice, în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (a) și al articolului 6 alineatul (1) din acest regulament. În acest scop, este suficient ca aceste trimiteri să fie însoțite de mențiuni specifice de sănătate care să figureze în listele prevăzute la articolul 13 sau la articolul 14 din regulamentul menționat.</p>
<b>Achiziții publice</b>	<p><b><u>Cauza C-395/18, Tim</u></b> - Articolul 57 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia autoritatea contractantă are posibilitatea sau chiar obligația de a exclude operatorul economic care a depus oferta de la participarea la procedura de achiziții publice în cazul în care motivul de excludere prevăzut de această dispoziție este constatat în privința unuia dintre subcontractanții menționați în oferta acestui operator. În schimb, dispoziția menționată coroborată cu articolul 57 alineatul (6) din această directivă, precum și principiul proporționalității se opun unei reglementări naționale care prevede caracterul automat al unei astfel de excluderi.</p>
<b>Libera prestare a serviciilor</b>	<p><b><u>Cauza C-725/18, Anton van Zantbeek</u></b> - Articolul 56 TFUE și articolul 36 din Acordul privind Spațiul Economic European trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări a unui stat membru care instituie o taxă pe operațiunile bursiere încheiate sau executate la ordinul unui rezident al acestui stat membru de un intermediar profesionist nerezident, având drept consecință o restricție privind libera prestare a serviciilor furnizate de astfel de intermediari profesioniști, în măsura în care această reglementare oferă unui asemenea ordonator și intermediarilor profesioniști menționați facilități, atât în ceea ce privește obligațiile de declarare legate de taxa menționată, cât și plata sa, care limitează această restricție la ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea respectivă.</p>
<b>Fonduri europene</b>	<p><b><u>Cauza C-814/18, Ursa Major Services</u></b> - Articolul 55 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1198/2006 privind Fondul European pentru Pescuit trebuie interpretat în sensul că acesta este aplicabil raportului dintre autoritatea de gestionare a unui program operațional și beneficiarul unei subvenții acordate în cadrul Fondului European pentru Pescuit, astfel încât dispoziția menționată poate fi invocată împotriva acestui beneficiar.</p> <p>Articolul 55 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1198/2006 trebuie interpretat în sensul că o sumă facturată beneficiarului unei subvenții acordate în cadrul Fondului European pentru Pescuit și plătită de acesta poate fi considerată o cheltuială plătită efectiv, în sensul acestei dispoziții, chiar dacă terțul care a facturat această sumă a adus de asemenea o contribuție financiară la proiectul subvenționat, fie prin efectuarea unei compensații între o creanță față de beneficiar și o creanță a acestuia din urmă față de el, născută din angajamentul pe care și l-a asumat de a furniza o contribuție, fie prin emiterea unei facturi distincte, cu condiția ca cheltuiala și contribuția în cauză să fie justificate în mod corespunzător prin</p>

	facturi achitate sau prin documente contabile cu valoare probatorie echivalentă, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.
<b>Societăți comerciale</b>	<p><b><u>Cauza C-394/18, I.G.I.</u></b> - Articolul 12 din A șasea directivă 82/891/CEE în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind divizarea societăților comerciale pe acțiuni, coroborat cu articolele 21 și 22 din Directiva 82/891 menționată trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca, după realizarea unei divizări, creditorii societății divizate, ale căror drepturi sunt anterioare acestei divizări și care nu au făcut uz de instrumentele de protecție a creditorilor prevăzute de reglementarea națională în temeiul articolului 12, să poată introduce o acțiune pauliană în scopul de a se declara că divizarea menționată nu produce efecte în privința lor și de a formula acțiuni executorii sau asigurătorii asupra bunurilor transferate societății nou- constituite.</p> <p>Articolul 19 din Directiva 82/891, coroborat cu articolele 21 și 22 din Directiva 82/891 menționată, care prevede regimul nulităților divizării, trebuie interpretat în sensul că nu se opune introducerii, după realizarea unei divizări, de către creditorii societății divizate, a unei acțiuni pauliene care nu aduce atingere validității acestei divizări, ci permite numai să o facă inopozabilă acestor creditori.</p>
<b>Tranzacții comerciale</b>	<p><b><u>Cauza C-122/18, Comisia/Italia (Directive lutte contre le retard de paiement)</u></b> - Prin faptul că nu s- a asigurat că autoritățile sale publice respectă efectiv termenele de plată prevăzute la articolul 4 alineatele (3) și (4) din Directiva 2011/7/UE privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale, Republica Italiană nu și- a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestor dispoziții.</p>
<b>Concurență</b>	<p><b><u>Cauza C-307/18, Generics (UK) și alții</u></b> - Curtea de Justiție precizează criteriile pentru ca un acord de soluționare amiabilă a unui litigiu între titularul unui brevet farmaceutic, pe de o parte, și un producător de medicamente generice, pe de altă parte, să fie contrar dreptului concurenței al Uniunii.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <a href="http://www.curia.europa.eu">www.curia.europa.eu</a>.</p>